

Školní revue

LiStOVání

Den Kometry

Vánoční dílny

Mikulášská nadílka

Strom splněných přání
s ohňostrojem

NEPŘEHLÉDNĚTE!
Rozhovor s hercem
Lukášem Hejlíkem!

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

www.zsms.streliceubrna.cz

skolnirevue@centrum.cz

Ročník IX, číslo 2

12. ledna 2014

OBSAH

Ahoj, jsem redakční
skřítek Střelík a vítám
Vás na stránkách tohoto
nabitého čísla.

<u>Školní revue uspěla v soutěži</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
Další LiStOVání	3
Zapojili jsme se do projektu Krokus	6
Děti hrají dětem	7
Cesta do pravěku	8
Páťáci v Jezírku	8
Den Komety	9
Návštěva adventní Vídně	11
Mikulášská nadílka	12
Vyrábím, vyrábíš, vyrábíme	14
Strom splněných přání	15
Projektové dny v učilišti	15
Sportovní okénko	17
Kronika deváťáků	20

Rozhovory a ankety

Rozhovor s paní učitelkou Daleckou.....	22
Rozhovor s Lukášem Hejlíkem	24
Znáte svoji školu?	27
Holky versus kluci	29

Tahák do dějáku

TGM neboli Tomáš Garrigue	31
---------------------------------	----

Recenze

Naše tipy na dobré knihy	32
--------------------------------	----

Literární koutek

Z Mikulášova rukávu	33
Možná se vám už také stalo, že	34
Obydlí zvířat	36
Zapomenutá povídka	37

Zábava

Vlastivědný kvíz	40
Pro chytré hlavičky	41
Život s mouly 2	42
Deník idealisty	43
Pár vtipů na závěr	44

Redakce a řešení

Školní revue

Vydává: ZŠ a MŠ Střelice, Komenského 2,
664 41 Střelice

www: zsms.streliceubrna.cz/skolni-casopis

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně v 17 – 20 výtiscích
a je distribuován zdarma.

Redakční rada

Šéfredaktorka: Mgr.Vlasta Sokolová

Redaktoři:

O. Chytrý 5.B, F. Smutný 5.B, Š. Prudil 5.B,
G. Bartoňková 5.B, N. Bartoňková 5.B,
K. Havlíčková 5.B, K. Svobodová 5.B,
K. Pechová 5.B, K. Jahodová 6.B,
M. Prudilová 6.B, V. Jurkovič 6.B,
T. Vašulínová 6.B, V. Švestka 7.tř.,
M. Bartoňková 8.A, L. Svobodová 8.A,
M. Jašová 8.B, J. Chmel 9.tř., J. Švestka 9.tř.,
P. Litschmann 9.tř., E. Benešová 9.tř.,
J. Vašulín 9.tř., K. Dostálová 9.tř.,
B. Chmelová 9.tř., A. Vašulínová 9.tř.
S. Ferencová 8.B

Ilustrátorky:

K. Antošová, 8.B, L. Prokešová, 8.B

ŠKOLNÍ REVUE USPĚLA V SOUTĚŽI

ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU !!!

Dne 2. prosince 2013 nás čekal velký den – jeli jsme do Brna na vyhlášení výsledků celostátního kola soutěže Školní časopis roku. Protože se mohl zúčastnit jen omezený počet redaktorů, byli jsme vybráni tři, Barča Chmelová, Kristýna Dostálová a já. Vyjeli jsme v 8 hodin ráno, takže jsme si ve vlaku, ale hlavně v šalině zahráli na sardinky.

Do SŠ polygrafické, kde se akce konala, jsme přišli docela brzo, takže jsme měli dost času na prohlížení konkurenčních časopisů, kterých bylo docela požehnaně. Na tabulích jich viselo okolo 120!

Měli jsme je ohodnotit, což jsme se také snažili udělat. Stihnout se to bohužel nedalo, ale aspoň něco jsme zvládli.

V devět hodin bylo zahájení. Za organizátory nás uvítal Petr Kantor a poučil nás, co nás čeká. Poté jsme se rozešli na workshopy.

Každý šel na ten, který ho zajímal. Bylo jich hodně – Žurnalistou na střední a základní škole, Jak napsat recenzi, Novinařina v praxi, Indická kuchyně, Reportážní fotografie, Taje orientálního tance, Život žurnalisty a Workshop pro pedagogy – takže si každý vybral.

NOVINAŘINA V PRAXI

Workshop vedla jedna milá paní, která dříve pracovala v novinách a teď dělá v jedné agentuře. Ukazovala nám noviny, články a hodnotila některé časopisy. Povíдалa nám, jak se má správně psát. Občas jsem sice u toho usínal, ale bylo to velice přínosné. Nakonec jsem měl celou stránku poznámek.

Patrik Litschmann, 9.tř.

ŽURNALISTOU NA STŘEDNÍ A ZÁKLADNÍ ŠKOLE

Spolu s Petrem Kantorem jsme si položili otázky: „Co se nám daří a proč se nám to daří?“ a „Co se nám nedaří a zda se s tím dá něco dělat?“ Měli jsme pět minut na to, abychom si připravili odpovědi na tyto otázky. Poté jsme museli ve třech minutách představit náš časopis. Po úvodní části jsme utvořili páry s redaktory z jiných časopisů, s nimiž si budeme vyměňovat články. Nakonec jsme hlasovali, který časopis je podle nás nejlepší. Získala jsem mnoho zajímavých poznatků, které jistě uplatním.

Barbora Chmelová, 9.tř.

ORIENTÁLNÍ TANCE

Paní lektorka nás nejprve poučila o vývoji nádherných orientálních tanců, předvedla nám a popsala jejich základní typy. Zaujal mě tanec muže s několika sukněmi, který se umí točit třeba půl hodiny a přitom různě tvaruje sukně a drží na sobě bubínky. V dalším zajímavém tanci, který mi utkvěl v paměti, se napodobovaly pohyby při plavání a veslování a hrálo se na lžičky. Nakonec jsme měli získané informace zpracovat jako krátký článek. Z workshopu jsem si odnesla zajímavé poznatky o orientální kultuře. *Kristýna Dostálová, 9.tř.*

Na oběd jsme každý dostali dva rohlíky se salámem a minerálku. Docela jsme si pochutnali.

Poté přišlo to nejdůležitější – vyhlášení vítězů. Konkurence byla velká, a tak jsme v umístění na „medailových stupních“ příliš nedoufali. Ale náš sen se splnil – taky zaznělo jméno našeho časopisu a vyhráli jsme 3. místo za titulní stranu. Velká sláva. Všichni jsme byli velice pyšní – jsme prostě dobří!

S dobrou náladou jsme opustili školu a vyrazili zpět. Paní učitelka jela ještě na další workshop z ruštiny, a tak nás doprovodila k vlaku, kterým jsme odjeli domů do Střelic.

Asi za týden byly zveřejněny širší výsledky a tehdy jsme zjistili, že jsme se ještě umístili na 5. místě v kategorii Grafika a na 7. místě v hlavní kategorii Školní časopis roku 2013. Docela slušný, ne?

Patrik Litschmann, 9.tř.

Foto Vlasta Sokolová

DALŠÍ LISTOVÁNÍ

Dne 4. listopadu 2013 proběhlo v naší tělocvičně dvojí LiStOVÁNí. brněnští herci k nám přivezli dvě knihy – *Ztraceni v čase* od Petry Braunové pro první stupeň a *Život k sežrání* od Mikaëla Olliviera pro druhý stupeň.

A co že to LiStOVÁNí vlastně je? LiStOVÁNí je projekt, jenž představuje divákům zajímavé aktuální knihy, které se objevují na trhu. Knihy jsou „předváděny“ formou scénického čtení – jedná se o asi hodinové vystoupení, kdy se obecenstvo, které se jinak v dnešním světě plném počítačů odklání od literatury, vrací zpět k tomu, co tu bylo od pradávna – ke knize. Přitom nejde jen o čtení zajímavých pasáží, ale také o divadelní vystoupení s rekvizitami, kostýmy i hudbou.

LiStOVÁNí si už našlo své věrné diváky, kteří jej sledují jako jakýsi literární seriál a kteří si často takto představované knihy přečtou. Projekt tak podporuje čtení a dokazuje, že ani dnes, kdy se lidem nabízí spousta zábavy, pořád ještě není kniha odepšaná.

Zajímavé na projektu je také to, že často opouští divadelní prkna a „listuje se“ i ve školách. K nám jsme si LiStOVÁNí pozvali už podruhé a v naší tělocvičně vystoupili herci Lukáš Hejlík (otec projektu), Lenka Janíčková a Alan Novotný. S Lukášem Hejlíkem se nám nakonec podařilo udělat zajímavý rozhovor, který najdete dál v časopise – v rubrice Rozhovory a ankety.

*Michaela Bartoňková
a Lucie Svobodová, 8.A*

ZTRACENI V ČASE

V pondělí 4. listopadu jsme se po čtvrté hodině odebrali my, žáci prvního stupně, do malé tělocvičny. Tam nás uvítali herci a řekli nám, že budou předvádět knihu *Ztraceni v čase*. A začali. Bylo to o tom, že desetiletý Martin tráví prázdniny u babičky a ta mu vypráví o svém bratrovi Lojzíkovi, kterého zabil blesk, když byl starý jako Martin. V jedné bouři se Martin posune zpět v čase a podaří se mu zachránit Lojzíkovi život. Potkává i svoji babičku jako mladou.

Od Žvanilky, která tam také přicestovala v čase, ale dávno před ním, se dozví, že když se něco změní v minulosti, tak se musí něco změnit i v budoucnosti (tedy v Martinově současnosti). A opravdu – když se vrátí do současnosti, potkává Lojzika, svého strýce, živého a už dospělého.

Šimon Prudil, 5.B a spol.

ŽIVOT K SEŽRÁNÍ

První listopadové pondělí k nám přijeli tři herci z Brna, aby nám předvedli LiStOVÁNÍ. Všichni jsme se hrozně těšili. Nejenom kvůli tomu, že se „ulijeme“ z vyučování, ale že se pobavíme a tak ...

Všichni jsme se shromáždili v malé tělocvičně, kde LiStOVÁNÍ bylo i minule. Hodně nás ze začátku napínali tím, jak se chystali. Konečně nám představili knížku *Život k sežrání*. Hlavní hrdina se jmenoval Ben a měl problémy s váhou a holkami. Celé představení se snažil zhubnout a „sbalit“ jednu holku. Byl to dobrý příklad do života (hlavně pro kluky). Nakonec ji přece jenom dostal ...

Moc jsme se nasmáli a někdy to bylo i dojemné. Pak jsme se šli ještě učit, nebo jsme už šli rovnou domů.

Markéta Prudilová, 6.B

Foto: Aleš Kadlec

Následovalo focení,

autogramiáda,

a pak jsme Lukáše Hejlíka zachránili ze spárů fanoušků a unesli ho do 8.B.

Foto: Patrik Litschmann, 9.tř.

ZAPOJILI JSME DO PROJEKTU KROKUS

Dne 5. listopadu 2013 se naše škola zapojila do mezinárodního projektu Krokus, který organizuje irská organizace Education Trust Ireland ve spolupráci s Židovským muzeem v Praze a je určen žákům od 11 let.

V současné době je do něj zapojeno devět zemí: Rakousko, Bulharsko, Chorvatsko, Řecko, Polsko, Česká republika, Velká Británie, Irsko a Malta. Cílem tohoto projektu je připomenout dnešním dětem a mládeži dětské oběti holocaustu.

V zapojených zemích se vysazují cibulky žlutých krokusů, jejichž květy barvou připomínají žlutou Davidovu hvězdu, kterou byli Židé nuceni nosit na svém oděvu za 2. světové války, tedy v době tzv. holocaustu.

Během něj bylo zavražděno jeden a půl milionu židovských dětí. Právě na jejich památku naši devátáci vysadili v areálu školy krokusy. V ideálních podmínkách by měly vykvést na počátku února, kdy si připomínáme Mezinárodní den památky obětí holocaustu.

Prozatím se budou o krokusy starat devátáci, a až odejdou ze školy, převezmou po nich tuto starost další třídy.

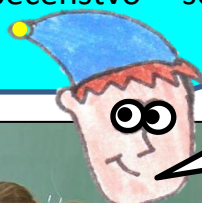
Tak si prosím na jaře všimněte žlutých kytiček poblíž školy, radujte se z nich a hlavně si vzpomeňte, že nebyly vysazeny jen pro naši radost. Je totiž velice důležité, abychom nezapomněli na to, co se v letech 1933 – 1945 v Evropě odehrávalo.

Eva Sázavská (upraveno)

Foto: Jakub Chmel, 9.tř.

DĚTI HRAJÍ DĚTEM

V listopadu si žáci 4.B nacvičili pohádku Kamarádi jako loutkové divadlo. Loutky si zhotovili v hodinách výtvarné výchovy a v hodinách čtení si ve skupinkách představení připravili a zahráli. Další týden pak s pohádkou obešli ostatní třídy 1. stupně. Pohádka byla veselá, a jak můžete vidět na fotografiích, obecenstvo se vůbec nenudilo.

Šikovné
dětíčky, co?

Vlasta Sokolová

Foto: Vlasta Sokolová

CESTA DO PRAVĚKU

Ve čtvrtek 14. listopadu 2013 jsme jeli my, žáci 6.B do brněnského Anthroposu. Po jízdě vlakem a potom tramvají jsme vešli do muzea a tam nás už čekal průvodce. Ukazoval nám kostry pravěkého člověka a lebky různých vývojových typů. Také tam měli figuríny pralidí, jak asi vypadali - byli celkem malí, obleky měli z kůže. Vypadali skoro jako živí.

Ve druhém patře jsme viděli mamuta, který měřil asi čtyři metry a měl vedle sebe malé mládě. Potom jsme si zde prohlédli modely hrobů pravěkých lidí. Na obrovské stěně na délku sálu byly obrazy pravěkých zvířat - takové kdysi malovali naši prapředci v jeskyních.

Nakonec jsme sešli do suterénu prohlédnout si výstavu obrazů Zdeňka Buriana, našeho nejslavnějšího malíře pravěkých lidí i zvířat.

V Anthroposu se mně velice líbilo a ostatním myslím taky.

Terezie Vašulínová, 6.B

Foto: Filip Prokeš, 6.B

PÁŤÁCI V JEZÍRKU

Dne 15. listopadu 2013 jsme se my, žáci obou 5. tříd, vypravili na přírodovědný výukový program do enviromentálního centra Jezírko v Bílovicích nad Svitavou.

Ráno jsme se sešli na nádraží ve Střelicích a jeli jsme vlakem do Brna, kde jsme přestoupili na šalinu a

Když jsme dorazili na místo, lektoři nás hezky přivítali a pustili nám krátký film o hmyzu. Rozdělili jsme se do dvou skupin, my jsme byly ve skupině včel. Probírali jsme život včel a ochutnávali jsme včelí výrobky, mňam. Pomocí lupy jsme si prohlíželi části těla hmyzu.

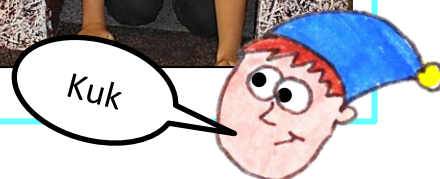
Po krátké svačině jsme se odebrali do jiné místnosti. Tam jsme probírali mravence, prošli jsme si modelem mraveniště a vyplňovali jsme pracovní list.

Potom jsme se oblékli a šli jsme ven. Prohlíželi jsme si včelí plástev – tak trošku jsme včely vyrušili ze spánku. Také nás zavedli k mraveništi a malou lupou jsme zkoumali mravence. Pak jsme hráli hru na mravence otrokáře.

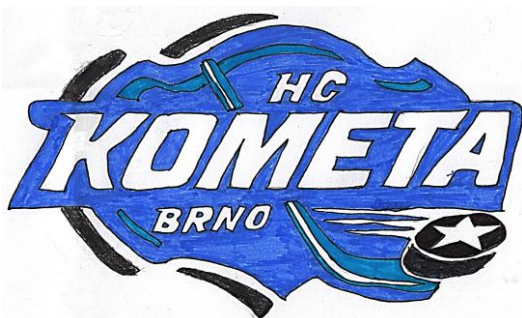
Nakonec jsme se rozloučili se slečnami, které se nám celý den věnovaly, vyfotili jsme se a jeli domů. Exkurze byla nejen zajímavá, ale i poučná a zábavná.

*Gabriela Bartoňková
a Klára Svobodová 5.B*

Foto: Lenka Benešová

DEN KOMETY

Ve středu 27. listopadu 2013 slavil Hokejový klub Komety Brno 60 let. Proto nám pan zástupce Jiří Beneš oznámil školním rozhlasem, že ten den bude ve škole Dnem Komety. Kdo chtěl, měl přijít v modro-bílém nebo přímo kometátském oblečení a byla vyhlášena soutěž mezi třídami o nejlepší kometáckou výzdobu tříd.

V úterý, ale hlavně ve středu ráno vypuklo šílenství - zdobilo se krepovými papíry, modrými a bílými balóčky, plakáty, obrázky hráčů nebo šálami a znaky Komety.

BYLO NEBYLO

Na horní chodbě probíhala o přestávkách soutěž ve střelbě na bránu, kterou vyhrála na prvním stupni 5. B a na druhém stupni 6. A.

Dále porota, kterou tvořili pan učitel Holešovský, pan učitel Kadlec a pan zástupce Beneš, procházela třídy a rozhodla, že výzdobu a modro-bělost třídy vyhrála na prvním stupni 2. třída a na druhém stupni 9. třída.

Nezbývá, než ze svých modro-bílých srdcí popřát Kometě co nejvíce úspěchů v dalších sezónách.

Vít Švestka, 7.tř.

Že by
úplatek?

Foto: Aleš Kadlec

NÁVŠTĚVA ADVENTNÍ VÍDNĚ

V sobotu 30. listopadu 2013 se uskutečnil zájezd do adventní Vídně. Zúčastnili se ho nejen žáci, ale i zájemci z řad občanů.

Ráno na nás všechny čekal před školou autobus. Měli jsme s ním dojet až do středu Vídně, ale protože tam byl zákaz vjezdu autobusů, odvezl nás k zastávce metra, kterým jsme se pak dopravili dál.

Nejprve jsme navštívili Císařskou (kapucínskou) hrobku, ve které se pohřbívá od roku 1633 a kde je pohřbeno 149 Habsburků. Pohřby se v hrobce konají dodnes.

Dále jsme si prohlédli Císařskou klenotnici s unikátními klenoty, z nichž nejatraktivnější byla císařská koruna Svaté říše římské, koruna, jablko a žezlo rakouské monarchie nebo poklad Řádu zlatého rouna.

Potom jsme navštívili ještě Silberkammer (Stříbrnou klenotnici), Císařské apartmány a Muzeum Sisi.

Nakonec jsme dostali rozchod, abychom si mohli sami projít krásně vyzdobené vánoční trhy u radnice.

Po náročném dni jsme opět nasedli do autobusu a ten nás odvezl zpátky ke škole. Tento výlet byl moc hezký a probudil v nás takovou tu správnou vánoční náladu.

Michaela Bartoňková, 8.A

Foto: Pavel Kalvoda

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA

Dne 5. prosince 2012 naši školu navštívil Mikuláš s čerty a anděly, což jsme byli my, převlečení deváťáci. Moc jsme se těšili na reakce dětí ve třídách. Asi nás už zdáli slyšely, když jsme přicházeli, protože jsme měli velmi hlučné a strašidelné čerty a anděle stále zvonili zvonky.

Bylo velkým zážitkem vidět malé špunty, jak se bojí a slibují, že už nebudou zlobit a že už budou hodní. V nižších ročnících jsme se zdrželi nejdéle, protože po řádění čertů bylo mikulášského a andělského utěšování opravdu potřeba – hlavně v 1. třídách.

Na druhém stupni už nebylo potřeba utěšovat, zato bylo těžší přinutit žáky zpívat, protože se jim nechtělo nebo se styděli.

Paní učitelky a učitelé byli ke svým žákům velmi štedří, a tak měli andělé s rozdáváním balíčků hodně práce. Čerti se také nenudili, jelikož na naší škole o zlobivé děti není nouze.

Celý den se nesl v mikulášské atmosféře a všichni si ho užili spolu s námi.

Za chvíli nás nepoznáte...

Vyrážíme do terénu...

Jéé, ten musí být pravý...

Tak co, byla jsi hodná? Tady čtu, že moc ne!

Bojím, bojím...

Já taky...

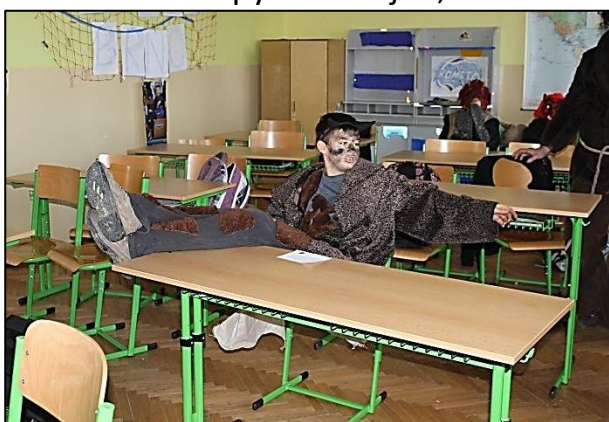
Sbohem, maminko.

Ten se nám do pytle nevejde, škoda...

Ale tenhle ano!

8.B už je v pekle...

A po čertech zbyl jen nepořádek.

Konec dobrý, všechno dobré – brzy byli všichni zpět na svých místech – v lavicích.

Foto: Aleš Kadlec

Anežka Vašulínová, 9.tř., Vlasta Sokolová

BYLO NEBYLO

VYRÁBÍŠ, VYRÁBÍM, VYRÁBÍME

Dne 7. prosince 2013 se v naší škole konaly již tradiční Vánoční dílny. Letos jich bylo devatenáct a z každé jsme si mohli odnést krásné, od srdce vytvořené výrobky – růže z papíru, sněhuláčky, náušnice, náhrdelníky, hvězdičkové závěsy, ozdoby z vosku, přáníčka, andělíčky, ozdobné koule, betlémy, čajíčky, papírové ozdoby na svíčky, sovičky, kapříčky, svícínky z přírodnin (pometla), gelové svíčky, vánoční krabice, vánočky a ozdobené perníčky.

Na chodbě měli svůj malý stánek zástupci projektu Děti v Ugandě, kteří zde prodávali krásné ozdůbky a ugandskou kávu. Výtěžek z prodeje šel na dobrou věc – na pomoc dětem v Africe. Vedle v kuchyňce jsme si mohli koupit párek v rohlíku a rodiče se mohli občerstvit vánočním punčem.

Krásnou vánoční atmosféru doplňovaly vánoční koledy znějící ze školního rozhlasu.

Mezi dětmi a rodiči jsem provedla rychloanketku a dověděla jsem se, že se hodně líbila dílna, kde se vyráběly gelové svíčky, že většina zúčastněných není na dílnách poprvé, ale již poněkolkáté, že většinou chtějí výrobky dát jako dárečky a nejvíce se jim na dílnách líbí působivá vánoční atmosféra.

Kolem čtrnácté hodiny se škola vylidnila, ztichla, organizátoři uklidili a taky se odebrali domů. Celá akce se vydařila a všem, co ji připravili, patří velký dík.

Markéta Jašová, 8.B
Foto: Markéta Jašová, 8.B

STROM SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

Blížily se Vánoce a k nim neodmyslitelně patří vánoční stromeček, který se letos netradičně rozsvěcoval v atriu školy za přítomnosti mnoha žáků a jejich rodičů jako „strom splněných přání“.

Paní ředitelka spolu s panem starostou všechny přivítali a popřáli jim krásné prožití vánočních svátků. Společně jsme si zazpívali pár vánočních písní a pan Martin Havelka, herec Městského divadla v Brně a otec jedné naší žačky, nám příjemným melodickým hlasem přečetl krátký příběh o vánoční hvězdě.

Uvnitř školy si návštěvníci kupovali krabičky, do kterých psali svá přání, a věšeli je na „strom splněných přání“. Výtěžek z prodeje bude věnován dětem žijícím v SOS dětských vesničkách. Na závěr příjemného setkání byl odpálen ohňostroj.

Během akce se nám podařilo udělat s panem Havelkou rozhovor. V tomto čísle jsme však měli rubriku rozhovorů již plnou, a tak si ho budete moct přečíst až v příštím čísle.

Barbora Chmelová, 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

PROJEKTOVÉ DNY V UČILIŠTI

V listopadu a prosinci 2013 navštívili žáci 8.B a 8.A nedaleké stavební učiliště v Bosonohách, aby se seznámili s učebními obory, které škola nabízí, a sami si vyzkoušeli v jejich dílnách něco vyrobit.

Obě třídy se tam střídavě vypraví do konce školního roku ještě třikrát. Cílem projektu je podpořit zájem žáků o učební obory a řemeslo jako takové.

Vlasta Sokolová

13. LISTOPAD – 8.B

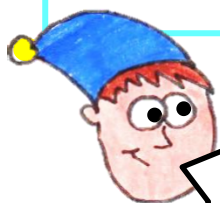
V osm hodin jsme odjeli od školy zvláštním autobusem, který nás dovezl až k SOU. Po příjezdu nás mistr provedl po areálu školy, tedy i po jednotlivých dílnách.

Když jsme si všechno prošli, rozdělili nás do dvou skupin. První šla do dílny s kovem vyrábět plechovou krabičku a druhá se přemístila do dílny se dřevem, v té jsem byla i já.

Mohli jsme si vyrobit pilník na tužky a autíčko. Jelikož se pár lidem nepodařilo správně prostrčit hřídel kolečkem, napadlo nás, že si z nepovedených kousků uděláme káču. Pak jsme shlédli zajímavou prezentaci o vyrábění výrobků ze dřeva.

Kolem poledne nás autobus odvezl zpět ke škole, kam jsme přijeli akorát na oběd.

Stella Ferencová, 8.B

Fotky jsou jen ilustrační – z webu SOU z loňska, aspoň že jsou na nich známé tváře.

11. PROSINEC – 8.A

Ráno na nás čekal u školy autobus, který nás dovezl až k učilišti. Tam jsme se rozdělili na dvě poloviny. První šla do dílny se dřevem, a ta druhá do železné dílny. Strávili jsme tam celé dopoledne.

Ti, co byli v dílně se dřevem, chvíli poslouchali výklad od mistra, pak zkoušeli poznávat dřevo a nakonec si vytvořili dřevěné autíčko, káču a prkýnko.

My, v kovové dílně, jsme taky chvíli poslouchali výklad mistra a teprve potom jsme se pustili do výroby kovové krabičky. Museli jsme si na plech narýsovat čáry, podle kterých jsme pak stříhali. Pomocí stroje jsme plech pozohýbali a nakonec nám mistr pomohl krabičku složit dohromady.

Mistři byli moc příjemní, laskaví a vše nám dostatečně vysvětlili. Tento den jsme si užili a už se těšíme na další návštěvu Bosonoh.

Michaela Bartoňková 8.A

Foto: soubonohy.cz

SPORTOVNÍ OKÉNKO

TURNAJ VE FLORBALE

Po našem říjnovém vítězství v okrskovém kole malé kopané jsme jeli v pondělí 11. listopadu 2013 znovu do Zastávky, tentokrát na turnaj ve florbale. První zápas jsme odehráli proti favorizovaným Ostrovačicím. Ty nás porazily po velmi vyrovnaném zápase 2:1. Druhý zápas jsme odehráli proti Rosicím. Mysleli jsme, že to bude velmi těžký boj, protože ZŠ Rosice vždy patřila mezi favority, jejich tým ale „omládl“ a my jsme je porazili 4:1. Ve skupině A jsme tedy skončili na druhém místě a postoupili jsme do boje o 3. místo. Bohužel ale vyhrál soupeř z domácí Zastávky a náš tým se po celkem slušném výkonu umístil na 4. místě.

Celkové pořadí:

1. ZŠ Zbýšov
2. ZŠ Ostrovačice
3. ZŠ Zastávka
- 4. ZŠ Střelice**
5. ZŠ Rosice
6. G Zastávka

Text a foto: Jakub Vašulín. 9.tř.

O POHÁR 17. LISTOPADU

Už po osmé se v naší hale konal volejbalový turnaj O pohár 17. listopadu, ve kterém se naši učitelé utkali s několika dalšími týmy ze Střelice a okolí. V letošním roce připadl tento den na neděli a ve školní hale se sešlo 8 týmů. Jako sčítači skóre pomáhali mladí volejbalisté, které trénuje paní učitelka Benešová. Po rozlosování na 2 skupiny začaly na dvou hřištích zápasy po 2 setech.

BYLO NEBYLO

Naši učitelé se jako tým Kantoři nejprve utkali s velmi bojovným družstvem Střelic a podleli jim 2:0 na sety. Druhý zápas hráli proti porazitelnějšímu týmu ze Zakřan. Tento zápas byl jasně v rukou našich učitelů. Zakřany podlely 2:0 na sety. Kantoři neměli ani minutku na oddechnutí a další zápas sehráli pro týmu PKUV. Celkem vyrovnaný zápas skončil vyrovnaně 1:1. Naši učitelé tedy postupovali na třetím místě ve skupině A do boje o páté místo, kterého nakonec dosáhli, když porazili družstvo z Veselky (pod kapitánskou páskou našeho bývalého žáka Davida Rejdy) a družstvo Pleskačů. Vyhrálo družstvo Lužánky.

*Jakub
Vašulín, 9.tř.*

Foto:
Aleš Kadlec

ZÁVODY VE ŠPLHU

Dne 5. prosince 2013, kdy chodil po škole Mikuláš s čerty a anděly, odjeli vybraní žáci druhého stupně do Ivančic závodit v okresním kole ve šplhu na tyči. Na tyto závody jsme se poctivě připravovali skoro od začátku školního roku. Dva dny před závody se ale přihodila nemilá věc - onemocněl závodník za 6. třídu, takže celá akce byla v ohrožení, protože trénovaného náhradníka z 6. třídy jsme neměli. Nakonec se sehnal aspoň netrénovaný a mohli jsme vyrazit do Ivančic.

Foto:www.ivancice.cz

Byli jsme smíření s tím, že nevyhrajeme, ale chtěli jsme aspoň stát na bedně. První kolo vypadalo pro nás velmi dobře a v druhém se to jen potvrdilo. Tvrdá příprava se vyplatila a my zvítězili s náskokem skoro 4 vteřin, což je opravdu hodně. Ještě k tomu byli vyhlášení nejrychlejším závodníkem a závodnicí celého závodu členové našeho týmu. Cesta domů uběhla jako nic a z nádraží jsme šli na oběd a vyřídili tuto super zprávu do školy.

Jan Švestka, 9.tř.

TURNAJ V HÁZENÉ

V úterý 17. prosince 2013 se v Ivančicích konalo okresní kolo soutěže v házené. Sešlo se celkem pět družstev: tři z Ivančic - ZŠ TGM, ZŠ V. Menšíka a Gymnázium J. Blahoslava, ZŠ Újezd u Brna a my, ZŠ Střelice. Hrál se systémem každý s každým. Náš tým bohužel všechny zápasy prohrál, a tak jsme se umístili na krásném 5. místě.

Po turnaji nám dal pan učitel Kučera ve městě rozchod. Na vlakovou zastávku jsme se dostavili všichni včas, teda kromě pana učitele. Docela jsme znervózněli, když vlak přijel do stanice a on nikde, ale vtom se otevřely dveře jednoho vagonu a vykoukl na nás pan učitel... Během rozchodu si přešel na jinou zastávku. Po nepodařeném turnaji jsme se aspoň pořádně zasmáli.

Jakub Vašulín, 9.tř.
Foto: Jakub Vašulín, 9.tř.

TRÉNINK VOLEJBALISTŮ

Již čtvrtým rokem funguje na naší škole kroužek volejbalistů. Jako první z našich trenérů se nás ujal Svorli. Naučil nás ve volejbale první krůčky. Před dvěma lety toho musel nechat kvůli svému studiu a na starost si nás vzala paní učitelka Benešová, která dříve hrávala volejbal závodně. V loňském roce jsme se umístili na 2. místě v okrese a porazili jsme v utkání na konci loňského školního roku naše učitele.

Kádry našeho týmu se několikrát obměnily, třeba nedávno odešli skoro všichni. Někteří však zůstali a k nim přibylo i několik nových spoluhráčů. Chystáme se na turnaj škol, který nás bude čekat v dubnu. Letos jsme si jako dárek koupili nová trička.

Foto: Jakub Vašulín, 9.tř. Lenka Benešová

Jakub Vašulín, 9.tř.

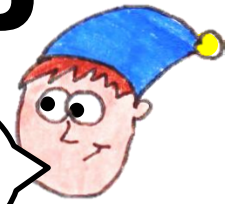
KRONIKA DEVÁŤÁKŮ

Upřímně řečeno... to, co se ve škole děje, či neděje, mě vůbec nezajímá, takže mám vzkaz pro ty, co se chtějí něco dozvědět: „Prosím, nečtěte to dál, nemá to cenu.“ ... Tak, teď jsme se zbavili těch lidí, co očekávají témata, jako například co se dělo v září, jak jsou prvňáci spokojeni s patrony, kometáckej den nebo jakou pochoutku zase paní kuchařky uvařily. Ale abych začal...

Každý žák chce co nejrychleji vypadnout ze základní školy, dostat se na střední školu a o základce nechce ani slyšet. Ale čím víc se dostáváte do vyšších ročníků, tím víc si začínáte uvědomovat, že se vaše názory mění. Zjistíte, že to, po čem toužíte, není, že jen chcete prostě přežít těch x hodin a písemek, odejít a už se nikdy nevrátit, ale chcete se spolužáky zažít co nejlepší chvíle a užít si je, protože to prostě k životu patří. Od první třídy jste třeba kamarádi, znáte se už ze školky, během těch let se uzavíráte do jakýchsi skupinek. Možná se dokonce hádáte, chcete odejít jinam, ale čím víc se blíží doba odchodu na jiné školy,

Hmmm... deváťáky
přepadá nostalgie,
asi stárnou...

zjišťujete, že vám možná i ti, co vám ublížili nebo je nemáte v lásce, budou chybět.

Třída, se kterou jste chodili 9 let do školy, není skupinka náhodných lidí, kteří spolu prostě stráví pár let a nazdar. Je to takový dobrý stroj, který by bez jednoho člověka, i když možná nepodstatného, prostě nefungoval tak, jak gunfuje. Sám si pamatuji všechny zážitky, co jsem se svou třídou zažil, a věřte, že nemám důvod si na kohokoli stěžovat, spíš naopak. Na nikoho z naší třídy, na NIKOHO, nezapomenu. To je podle mého názoru asi tak vše. Děkuji těm, co dočetli, rád jsem předal své názory dalším žákům. Proto prosím ty, co teď nemají svoji třídu rádi, nebo jim někdo ublížil, vykašlete se na to, na konci vás to bude mrzet.

Lukáš Dočekal

Základka mi za těch 9 let přirostla k srdci. Myslím, že spousta z nás, deváťáků, se s ní bude těžko loučit. Mně osobně bude tato škola a přístup učitelů k nám velmi chybět, bude mi chybět neustálé vysvětlování látek ať už v chemii, fyzice či matematice. A všeobecně ochota všech učitelů.

Na střední škole se k nám už nikdo nebude chovat jako k dětem a nám říkat jednu věc pětkrát a nebude

látku vysvětlovat tři vyučovací hodiny, ale jen jednu. Za těch devět let nás škola naučila základy toho, co v životě nejspíš budeme nezbytně potřebovat, a když ne přímo v životě, tak k dalšímu studiu. Za to jsme všichni vděční již zmiňovaným ochotným učitelům této školy. Když si představím, že od prvního září příštího roku už sem nebudu chodit jako každý den po celých těch devět let, tak mi běhá mráz po zádech. Každý to cítí jinak, někomu to tady nebude chybět vůbec, někomu trochu a někomu strašně moc. Ať už to bude kolektiv naší třídy nebo cokoliv jiného, co se této školy týká. A i ten, kdo si nalhává, že mu to zde nebude chybět, tak si musí přiznat, že to tady má alespoň trochu rád.

V tomto textu jsem nechtěl zpracovávat průběh vánočních dílen nebo Dne Komety, chtěl jsem tím říci, co mi bude na střední škole chybět. A věřte mi, že pokud nejste úplní necitové, tak to budete ať už za rok, za dva nebo za tři cítit stejně. Díky za to, že jste nenávratně ztratili čtyři minuty života a přečetli si tyhle řádky.

Ondřej Januš

Teď vám řeknu něco obecně k téhle škole. Pro mě bude těžké se loučit, ale takhle to prostě musí být.

A co se týká učitelů, tak ti na nás byli hodní. Bude mi chybět vysvětlování, abychom látku (správně) pochopili. Na střední škole se k nám nebudou chovat jako k dětem, my pro ně budeme už téměř dospělí. Na střední školu není lehké se dostat. Musíme podat přihlášky a ti, kteří mají dobrý průměr, budou přijatí bez zkoušek, ale ti, kteří mají kapku horší průměr, musí ještě ke všemu zvládnout zkoušky. Za devět let mě škola naučila jen základy, ale i tak jsou to snad dobré základy. Když si představím, že už sem prvního září nepříjdu, je to takový divný pocit. Někomu je třeba jedno, že odejde a už se nevrátí, ale mně ne. Pro mě bude velmi těžké se se všemi loučit. Děkuji, že jste mě „vyslechli“.

Eliška Fraňková

Foto z nácviu předtančení na školní ples:
Vlasta Sokolová

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU DALECKOU

Paní učitelka Dalecká patří do učitelského sboru naší školy již nějaký ten rok. Učí hlavně český a francouzský jazyk, ale „zaučila si“ i jiné předměty, například výchovu ke zdraví, vlastivědu, občankou výchovu a rodinnou výchovu (dnes již neexistuje). Bydlí v Brně Líšni, a tak jí cestování do Střelic zabírá spoustu času, přesto si nehledá práci blíž svému bydlišti a je naší škole věrná. Asi se jí tu mezi námi líbí.

Vlasta Sokolová

Jak dlouho už učíte na naší škole?

Ve Střelících učím už téměř 28 let, takže jsem učila i rodiče některých současných žáků. Možná se dočkám ještě další generace, pokud se věk odchodu do důchodu bude neustále prodlužovat.

Chtěla jste být učitelkou od mala? Pokud ne, čím jste třeba chtěla být a co Vás k tomuto povolání přivedlo?

Jako děti jsme si často hrály na školu, ale že bych opravdu chtěla být paní učitelkou, to nemohu říct. Nějakou dobu jsem chtěla být paní doktorkou, ale pak jsem zjistila, že bych musela studovat hlavně přírodopis a chemii, tak mě to přešlo. Nakonec jsem vystudovala češtinu a francouzštinu. Když jsem skončení studií hledala práci, dostala jsem nabídku učit na střelické škole a bylo rozhodnuto.

Chodila jste ráda do školy? Měla jste ve třídě dobré kamarády?

Někdy ano, někdy ne, stejně jako dnešní žáci. Hlavně na střední škole jsme měli dobrý kolektiv, a tak se dodnes pravidelně setkáváme.

Chodila jste do nějakých kroužků?

Tehdy nebyla taková nabídka jako dnes. Děvčata chodila hlavně do rytmiky (dnešní gymnastika) nebo hrála na klavír. Všichni pak téměř povinně chodili do „pionýra“. Na mě zbyl jen ten „pionýr“, protože jsem nevynikala ani v hudební, ani v tělesné výchově.

Určitě jste se učila dobře, ale byla jste vzorná žačka, nebo jste i učitele zlobila?

Učila jsem se dobře a byla jsem spíš to bezproblémové dítě. Ale když bylo potřeba, dokázala jsem se ozvat.

Kde jste studovala po základní škole?

Na gymnáziu a potom na Filozofické fakultě dnešní Masarykovy univerzity.

Jaké to bylo, když jste šla úplně poprvé učit?

Na to si pamatuju celkem přesně. Svou první hodinu jsem učila v rámci praxe na Gymnáziu na Slovanském náměstí a byla to hodina literatury. Probírali jsme život a dílo J. V. Sládka. Ráno jsem z toho byla dost nervózní, ale potom to ze mě spadlo. Řekla jsem si, že mě v životě určitě čekají horší věci, a tak jsem to zvládla.

Baví Vás Vaše povolání? Co se Vám na něm líbí nejvíce a co nejméně?

Kdyby mě mé povolání nebavilo, asi bych ho nemohla dělat. Líbí se mně, že mě děti pořád dokážou něčím překvapit, že se s nimi zasměju a že je naučím to, co se jim snad bude v životě hodit. Rozhodně to není nuda. Vadí mně ale spousta papírování, které zabírá dost času.

Co nejraději děláte ve volném čase? Věnujete se nějakému sportu.

Toho volného času zatím tolik nemám. Ráda čtu a pěstuju pokojové květiny. Pokud jde o sport, baví mě plavat a jezdit na kole. V posledních letech se mě moje rodina snaží naučit lyžovat, ale zatím se jí to moc nedaří, kladu tuhý odpor. Můj strach je větší než touha sjíždět po svazích hor.

Jaké knihy ráda čtete? Máte nějakého oblíbeného autora nebo knihu?

Z beletrie čtu téměř cokoliv, ale žádného oblíbeného autora nemám.

Cestujete ráda? Kde se Vám nejvíce líbilo?

Jedu ráda kamkoliv, jenom ne v zimě na hory (ne kvůli horám, ale kvůli lyžování). O prázdninách cestujeme po Česku a jezdíme i do ciziny. Mám ráda moře, ale nejsem ten typ, co proleží dovolenou na pláži. Snažím se poznat přírodní i historické zajímavosti různých zemí. V poslední době se mi nejvíce líbilo na Kanárských ostrovech a v Andalusii ve Španělsku.

Kam byste se ještě ráda podívala?

Lákal by mě hlavně Island a Nový Zéland kvůli přírodním zajímavostem, jela bych i do Kanady.

Posloucháte hudbu? Kdybyste se chtěla dostat do pohody pomocí CD, jaké byste si pustila?

Dodnes mám ráda hudbu, na které moje generace vyrůstala – Queen, Pink Floyd, Abba, Rolling Stones, Olympic. Ale klidně si poslechnu i něco současného.

Čeho se nejvíce bojíte?

Nejvíce se bojím toho, abych neztratila někoho ze svých blízkých nebo aby někdo z nich vážně neonemocněl.

A co Vás vždy potěší?

Když zjistím, že v hlavách žáků uvízlo aspoň něco z toho, co se je snažím naučit.

*Lucie Svobodová
a Michaela Bartoňková, 8.A
Foto: Vlasta Sokolová*

Děkujeme za
rozhovor.

ROZHOVOR S HERCEM LUKÁŠEM HEJLÍKEM

Lukáš Hejlík, člen divadelního souboru Městského divadla Brno, je mezi našimi žáky znám především díky televizi, kde se objevuje v seriálech. Asi nejvíc na sebe upozornil rolemi v seriálech Ošklivka Katka, Základka a Ordinace v růžové zahradě. Kromě toho je autorem projektu scénických čtení LiStOVÁNÍ a věnuje se práci v Českém rozhlase Vltava, psaní pro časopis BBaRÁK a sestavování festivalu Hip Hop Kemp.

Je známo, že jste „otcem“ projektu LiStOVÁNÍ. Jak vznikl tento nápad?

Poměrně nenápadně a nevinně. Měli jsme s přáteli spoustu času, energie a chuti něco udělat, a tak jsme vymysleli tohle. A ono to začalo fungovat a lidi se tomu směli. Tak jsme udělali další a další knížku – teď už jich máme přes osmdesát. LiStOVÁNÍ děláme, pokud vím, jako jediní v republice a možná i ve světě. Autoři knih, kteří se někdy účastní večerních představení, nám říkají, že se jim to moc líbí, a potvrzují, že něco takového nikde neviděli. - Takže jenom elán a chuť něco dělat.

Vystupujete ve školách rád?

Jasně, ročně v nich odehrajeme až tři sta představení. Někdy je to těžký, protože děcka čekají něco, co znají ze seriálu, a pak se nesoustředí na to, co se snažíme dělat. Když se je ale pak podaří víc vtáhnout do knížky, tak o to je to s nimi potom lepší. Už máme s LiStOVÁNím projetou republiku.

Co Vás přivedlo k herectví, chtěl jste být hercem už v dětství?

Ne, kdepak, to až na střední škole. Na obchodní akademii jsem úplně změnil svoje zaměření. Díky tomu, že jsem měl dobrou učitelku češtiny, jsem začal mít zájem o literaturu a úplně scestně jsem se přihlásil na vyšší odbornou školu hereckou a začal to studovat. – Ne, nechtěl jsem být hercem odmala, ba naopak, divadlo jsem neměl moc rád, spíš jsem byl ten, co rušil při představeních.

Teď bychom se Vás chtěli zeptat na Vaše školní léta. Které předměty jste měl nejradši? Učil jste se dobře?

Paradoxně jsem třeba měl rád účetnictví na obchodní akademii a na poslední chvíli mě začala bavit ta čeština. Vlastně mi šlo všechno učení. Jak se říká v našem představení, že Claire šprtala a měla blbý známky, tak já jsem měl dobrý známky a učit jsem se nemusel.

Jaký jste byl žák, měli Vás učitelé rádi?

Já myslím, že jsem měl kliku, že mi to učení šlo, protože jsem byl takovej ten rušič. A taky jsem byl předseda třídy... a pokladník... takový ty aktivní funkce jsem měl od začátku.

Psal jste si taháky?

Jo, měl jsem dokonce takzvanou tahákovou kapsu. Můj systém učení byl vlastně takový, že jsem si psal taháky. Člověk myslí na to, co je tam napsáno, přemýšlí nad tím a přitom se učí. Takže už jsem je třeba pak často ani nepoužíval. Ale opravdu jsem je psal a jednou jsme spočítali, že jsem jich měl 258. Přitom jenom dvakrát u mě našla tahák jedna a ta samá učitelka španělštiny. Ale to bylo až na střední škole.

Chodil jste do nějakých kroužků?

Ani moc ne, byl jsem z vesnice a tam za nás kroužky moc nebyly, teda ne, že by nebyly vůbec, ale nebylo ještě tak běžné, že by děti byly „okroužkovány“ jako holubi. Tím ale neříkám, že chodit do kroužků je úplně špatně, kroužky jsou fajn, když jich není deset v týdnu. Já jsem hrál fotbal, hokej, byly to ty nutný zla, než člověk pochopí, že nemůže hrát ani fotbal, ani hokej někde vejš.

Čím jste se nejčastěji bavili o přestávkách?

Měli jsme různé hry, samozřejmě strašný. Na základní škole jsme měli hru Zed', to se čtyři největší ramenáči postavili „do zdi“ a všichni ostatní je proráželi. My jsme byli hokejová třída, takže jsme si trénovali ty bodyčky, nebo jak se tomu říká. A na střední, na obchodce, jsme zase měli takovou čepici a tabule byla branka a skříň naproti byla druhá branka a házeli jsme a dávali góly – strašně jsme tím štváli holky, když jsme je občas trefili. Ty seděly a učily se. Prostě nebylo to o přestávkách nikdy moc ukázněný. Když teď něco takového vidím, tak jsem v nervu.

Ovlivnil Vás nějaký učitel/učitelka?

Určitě ta učitelka, co ve mně probudila zájem o literaturu, a tak se vlastně odstartovalo to, co dnes dělám.

A co první láska? Potkala Vás už na základní škole?

Láska? Na základce? Tak na základce určitě na lyžáku, lyžáky od toho konec konců byly, tam jsem taky byl poprvé z lásky nešťastný a pouštěl jsem si jednu a tu samou písničku pořád dokola.

Kterou z českých hereček považujete za nejhezčí?

Jo... za nejhezčí? Ještě že se mě neptáš za nejlepší... No, u nás jsou moc hezký herečky, třeba Tereza Voříšková, Táňa Pauhofová, to je ovšem Slovenka, Jitka Čvančarová, moje kolegyně, tak asi tyto.

Kterou svoji roli máte nejraději?

To záleží na tom kde. V LiStOVÁní mám přes osmdesát pěkných rolí, v televizi, tam ani nevím... ale rád jsem točil seriál Terapie na HBO. Taky

jsem si užil roli učitele - homosexuála Romana Sirného, v seriálu Základka, to mě hodně bavilo. Ty tenisky, co mám na nohách, jsou z té role. Moje oblíbená role to byla proto, že to byl velkej úkol, výzva, a ty já mám rád. V Ordinaci hraju něco, co je pro mě normální.

Co byste vzkázal dnešním dětem a mládeži?

Ať je baví život a ať si nemyslí, že je to nuda a pruda, ať si ho užívají aspoň trošku tak, jak chtějí, ale zároveň i tak, aby na to, co bylo, mohli vzpomínat v dobrým. Já mám v mládí i období, na který nevzpomínám moc dobře, a je mi skoro líto, že jsem ho nedokázal prožít líp, že jsem se vlastně flákal a jen čuměl někde na televizi.

Děkujeme za rozhovor.

Taky děkuju. Hezké otázky... jsem rád, že jste se ptali na školní léta.

*Kristýna Dostálová, Barbora Chmelová
a Eliška Benešová, 9.tř.*

Foto: Patrik Litschmann,

Poznáváte známé herečky, o nichž byla řeč v rozhovoru? Řešení najdete na konci časopisu.

a)

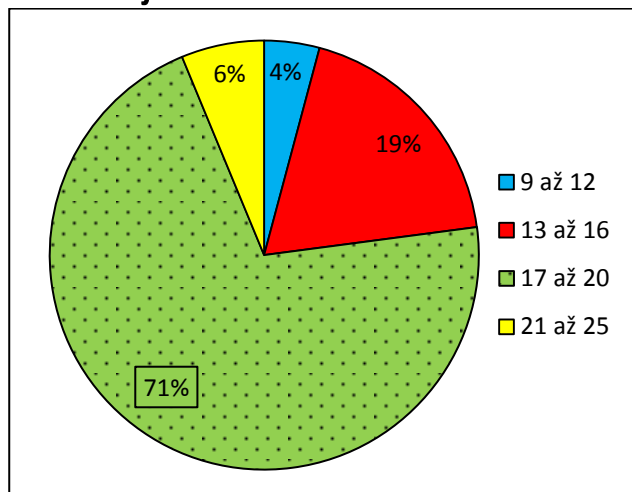
b)

c)

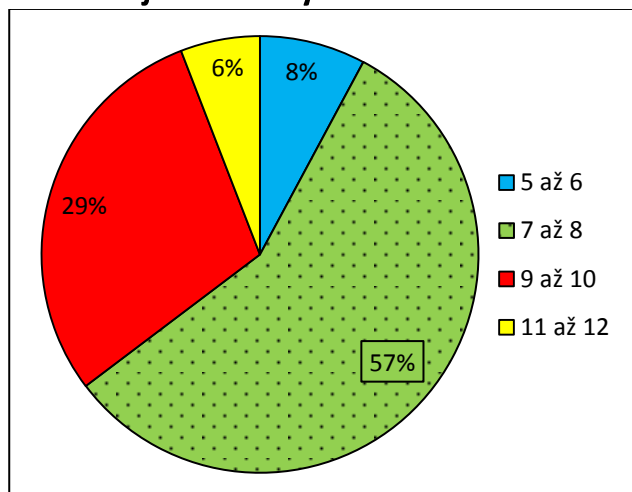
ZNÁTE SVOJI ŠKOLU?

1. Kolik je ve škole učeben?

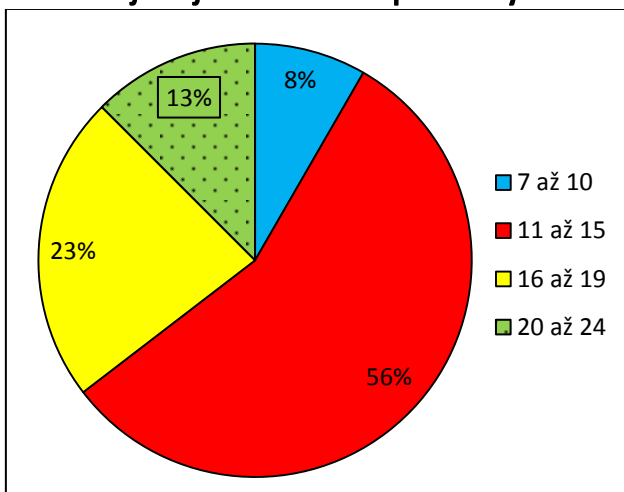
Správná odpověď: 19 učeben.

2. Kolik je žákovských lavic v děličce?

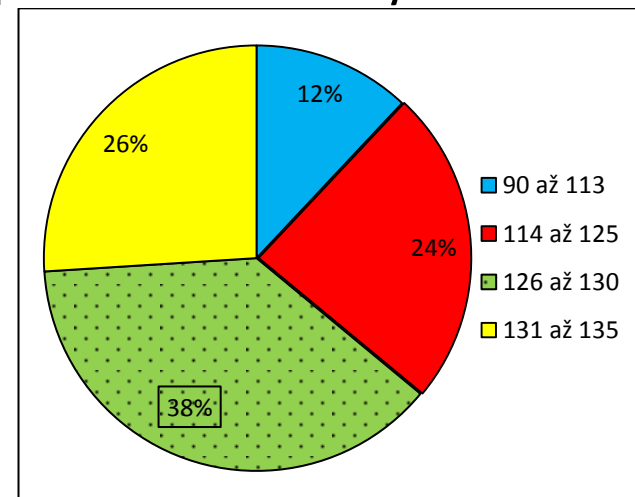
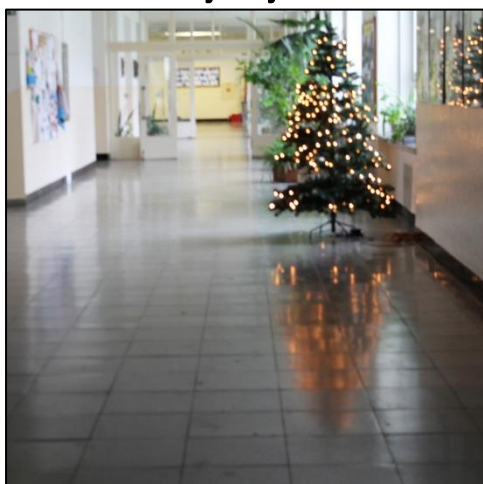
Správná odpověď: 7 lavic.

3. Kolik je v jídelně stolů pro žáky?

Správná odpověď: 21 stolů.

4. Kolik dlaždic je v jedné řadě za sebou po celé délce dolní chodby?

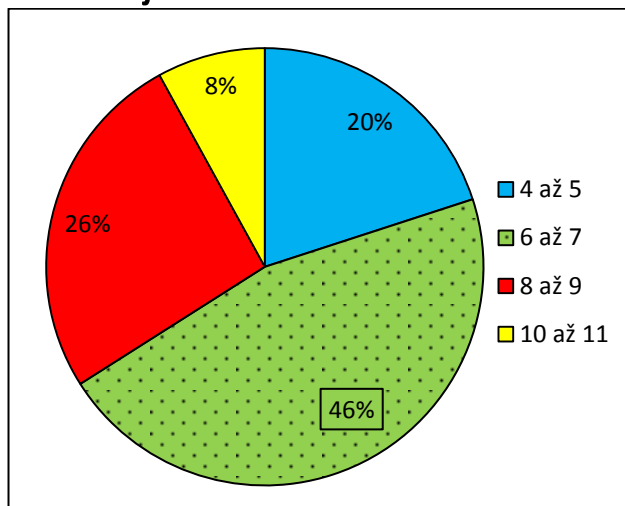

Správná odpověď: 126 dlaždic.

ROZHOVORY A ANKETY

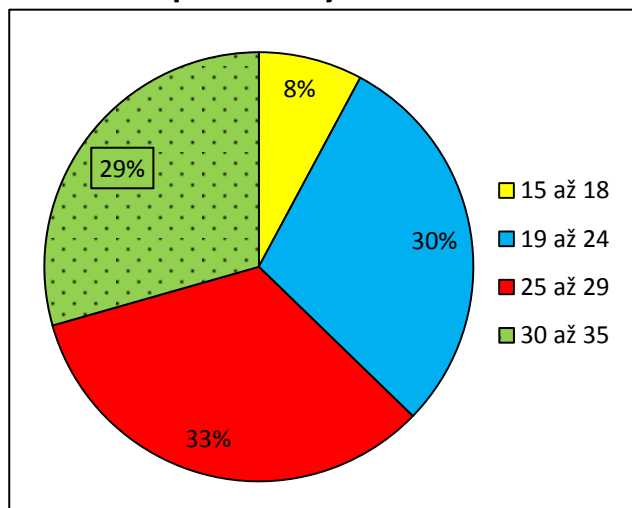

5. Kolik je ve škole interaktivních tabulí?

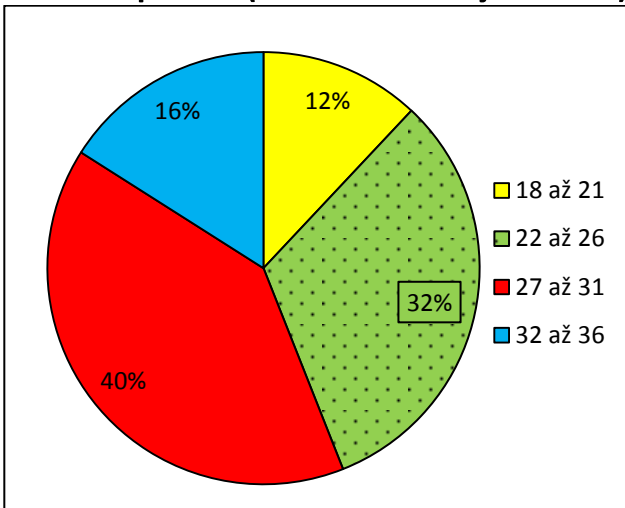
Správná odpověď: 6 tabulí.

6. Kolik počítačů je žákům k dispozici v obou počítačových učebnách?

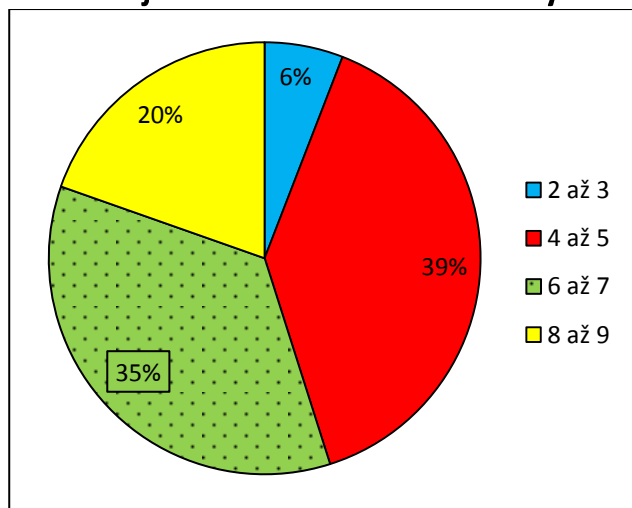
Správná odpověď: 31 počítačů.

7. Kolik schodů vede z přízemí do 1. patra? (Schodiště nad jídelnou.)

Správná odpověď: 26 schodů.

8. Kolik je hodin na chodbách školy

Správná odpověď: 6 hodin.

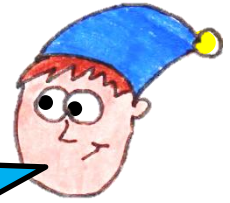

Jan Švestka, 9.tř., Vlasta Sokolová

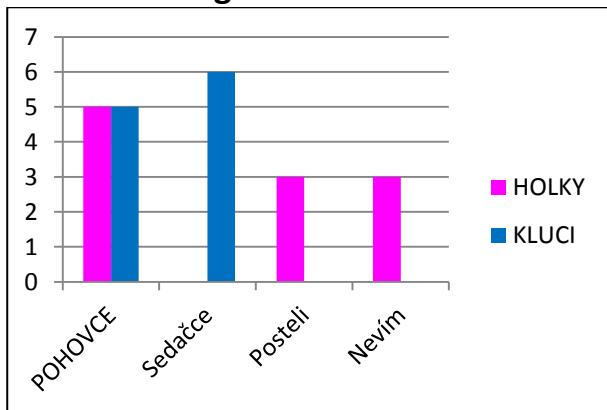
Foto: Vlasta Sokolová

HOLKY VERSUS KLUCI

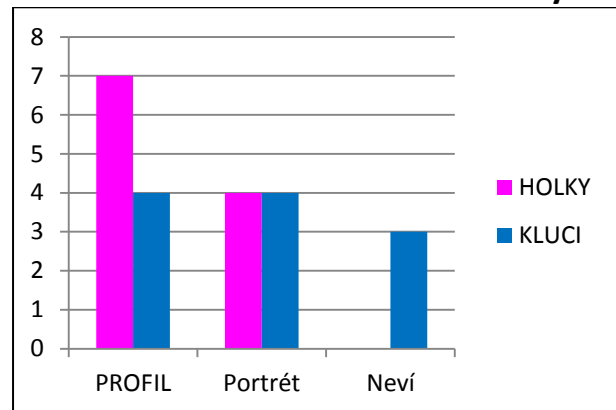
A máme tu pokračování soutěže mezi holkami a kluky, inspirované pořadem *Nikdo není dokonalý*. Minule souboj skončil vítězstvím kluků, uvidíme, jak si soupeři povedou tentokrát. Správné odpovědi jsou napsány velkými písmeny.

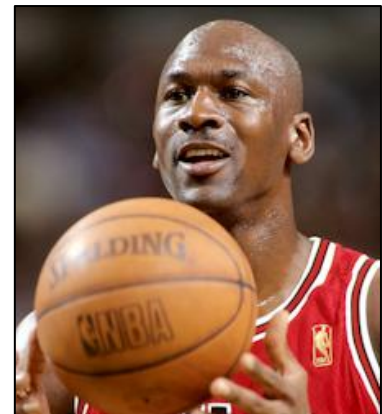
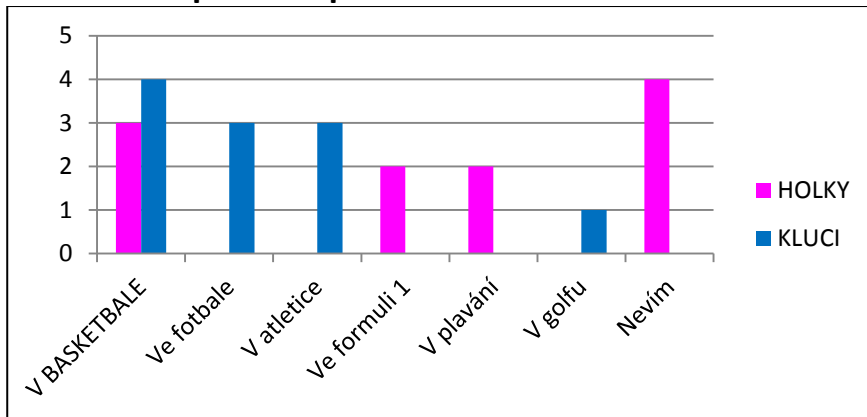
Čemu se říká gauč?

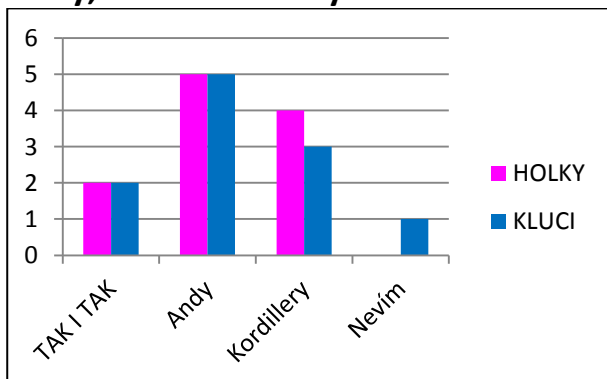
Jak se říká tváři zobrazené ze strany?

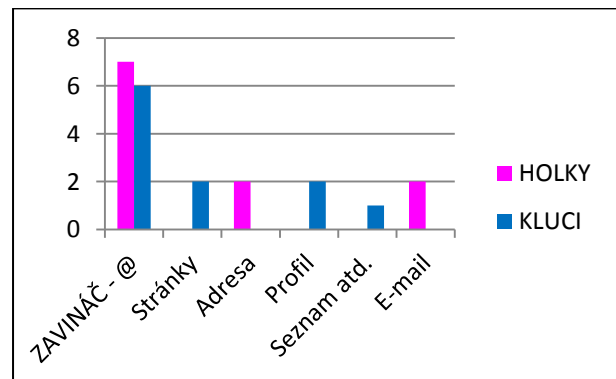
Ve kterém sportu se proslavil Michael Jordan?

Jak se jmenuje nevyšší pohoří Ameriky, Andy, nebo Kordillery?

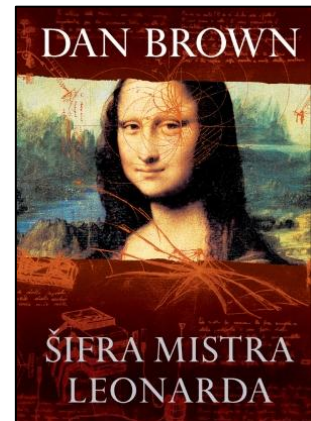
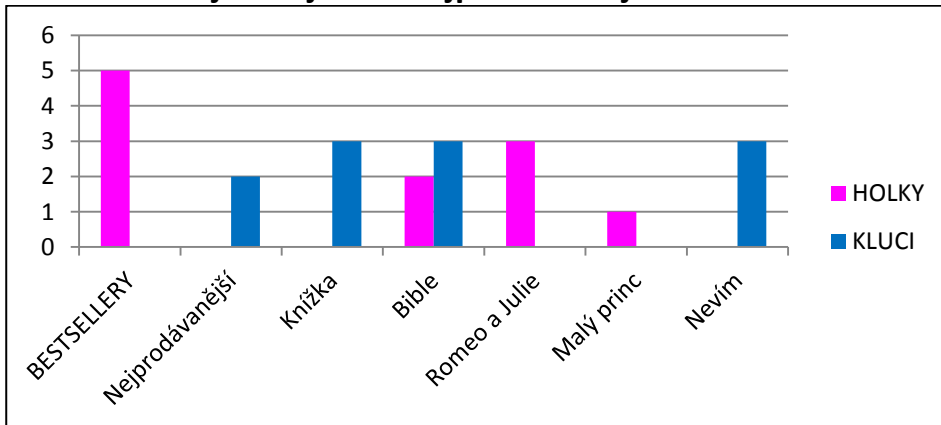

Co nesmí chybět v žádné e-mailové adrese?

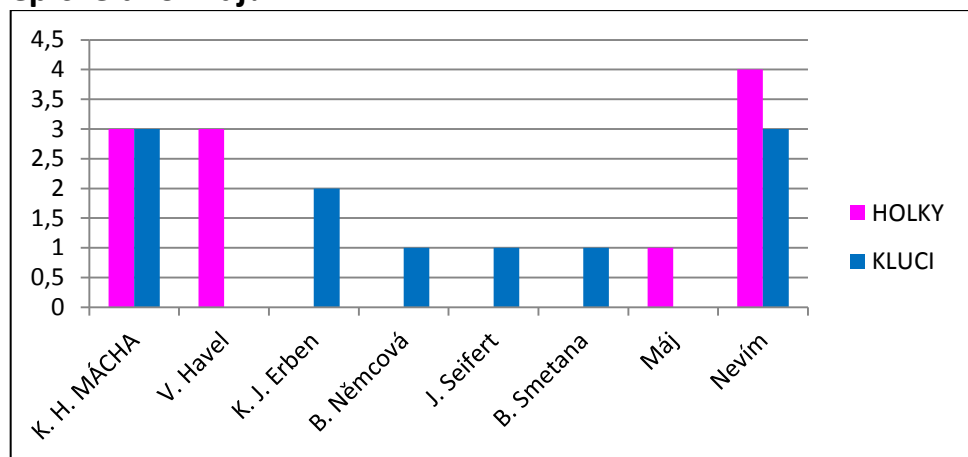

ROZHOVORY A ANKETY

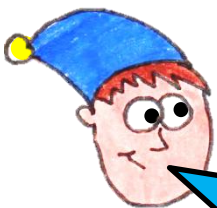
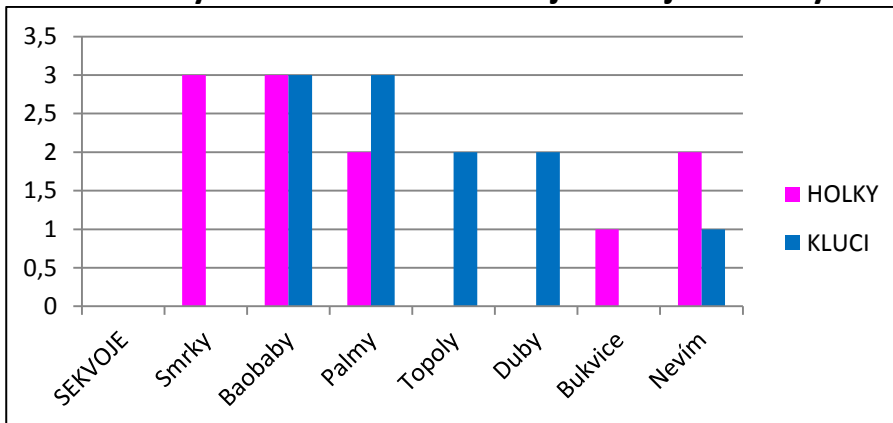
Jak se říká nejčtenějším a nejprodávanějším literárním dílům?

Kdo napsal lyricko-epické dílo Máj?

Které stromy na zeměkouli dorůstají do největších výšek?

Na poslední otázce si vylámali zuby holky i kluci, sekvoje nenapadly nikoho, z uvedených stromů patří do první desítky těch nejvyšších na světě pouze smrky. Blíž byly tedy holky. A jaký je celkový výsledek? Tentokrát vyhrály holky! Vyrovnávají na 1:1.

Jakub Chmel, 9.tř., Vlasta Sokolová

Foto: www.forbes.com, www.danbrown.cz, www.volny.cz, www.semena-osiva.cz

TGM NEBOLI TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK

Zdravím, mladý, četbylačný národe školní, jmenuji se Tomáš Garrigue Masaryk a byl jsem 1. československý prezident.

V rodinném albu stojí, že jsem se narodil 7. března 1850 v Hodoníně.

Předtím, než začala velká válka, slyšel jsem, že vy jí říkáte první světová válka, jsem byl poslancem v rakouské říšské radě, ale to už předbíhám.

Nejdřív jsem musel samozřejmě studovat jako vy. Vystudoval jsem gymnázium, filozofickou fakultu a získal doktorát z filozofie. Přitom jsem se už od 15 let živil jako domácí učitel v bohatých rodinách.

Po studiu ve Vídni jsem studoval v Lipsku, tam jsem taky poznal svou budoucí ženu Charlottu. Po dalším působení ve Vídni jsem se v roce 1882 vrátil do Prahy jako muž, kterému leží na srdci blaho celého světa.

Když vypukla velká válka, změnil jsem postoj k mocnářství a začal prosazovat samostatnost českého národa. S přáteli Edvardem Benešem a Milanem R. Štefánikem jsem odjel do ciziny, kde jsme se snažili, aby světové velmoci uznaly samostatnou Československou republiku, tvořenou národem československým.

Naše snaha byla úspěšná, a když válka skončila, vrátil jsem se do již svobodné Československé republiky, kde mě přivítali mí přátelé, kteří po dobu války byli doma a podávali mi zprávy. Když mě lidé zvolili roku 1918 prezidentem republiky, přijal jsem tu velikou zodpovědnost a plnil svoje povinnosti až roku 1935, kdy jsem abdikoval, protože jsem byl už celkem starý a nemocný pán.

Ještě pár stručných informací:

- Moji rodiče se jmenovali Josef Masaryk a Tereza Masaryková.
- Prezidentem jsem byl dlouho – od 14. 11. 1918 do 14. 12. 1935.
- Mým nástupcem se stal můj přítel doktor Edvard Beneš.
- Zemřel jsem 14. září 1937 v Lánech u Prahy, zde jsem i pochován.
- Má žena se jmenovala Charlotte Garrigue (jistě jste si všimli, že její příjmení mám ve jméně).
- Měli jsme 5 dětí - Jana, Eleonoru, Olgu, Alici a Herberta.
- Když jsem byl prezident, sídlil jsem na Pražském hradě, po odstoupení jsem bydlel na zámku v Lánech.
- Moje profese: kovář, zámečník, učitel, profesor UK, vědec, politik, prezident.

Vít Švestka, 7.tř.

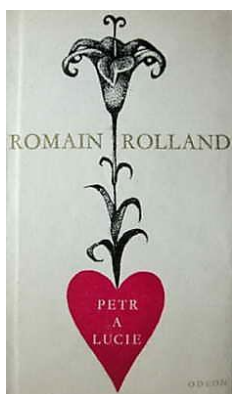
zdroj: kniha Panovníci českých zemí

Obrázek: dinosauri-bakov.blog.cz

NAŠE TIPY NA DOBRÉ KNIHY

Máte také rádi ty krásné zimní večery, kdy sníh zahaluje spící krajinu do bělostné peřiny a mráz kreslí obrazy na okna a vy tuto úžasnou hru přírody můžete pozorovat z pohodlí vašeho teplého domova? K těmto zimním večerům patří také knihy. Máme pro vás tipy na zajímavé tituly, které stojí za přečtení.

PETR A LUCIE

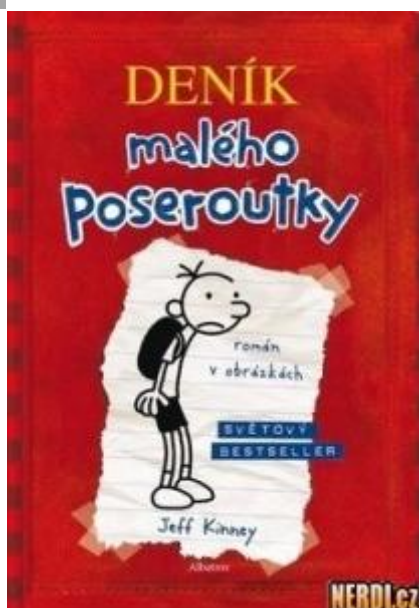
Příběh, odehrávající se ve stínu první světové války, vypráví o neobyčejné lásce dvou obyčejných lidí. Žijí jen svojí láskou, bezmeznou a upřímnou. Ani jeden z nich před jejich setkáním nevěřil, že by na tomto světě mohlo být něco krásného, na tom světě kde je jen strach a utrpení. Nevěřili v lepší zítřek, stovky zítřků šly jeden za druhým, stovky zítřků navlas podobných včerejšku a dnešku, vyplněné čekáním na nic. Když však našli SEBE, v jejich srdcích zítřek ožil a zrůžověl. Již nevnímali válku, nevnímali nic, byli jen jeden pro druhého. Až do onoho osudného dne ...

Příběh mě velmi zaujal. Autor v knize vylíčil pocity, nálady a sny dvou mladých lidí i tragédii jejich lásky. Člověk si uvědomí, že láska hraje v životě každého z nás důležitou roli. Tato knížka je určena jak pro náročnější čtenáře, tak i pro ty méně náročné. Není obsáhlá, ale stojí za to, abyste si ji přečetli.

Obrázek: albiik.blog.cz

Barbora Chmelová, 9.tř.

DENÍK MALÉHO POSEROUTKY 1

Tuto knihu napsal Jeff Kinley. Vypravuje o průměrném žákovi z druhého stupně, jmenuje se Greg Heffley. Má mnoho problémů, co se týče druhého stupně školy a kamaráda Rowleyho, se kterým chodí do třídy. Rowley je jak prvňák a neustále myslí na nějaké dětinské hry. K tomu má Greg ještě starosti se starším bráchou Rodrickem a mladším bratrem Manym. Greg se snaží všechny problémy řešit, ale všechno se mu nějak hroutí pod rukama.

Deník malého poseroutky je kniha plná humoru a vtípků. Super čtení pro kluky, Greg a jeho praštěný kamarád Rowley spolu totiž zažívají super věci. Navíc je v ní plno obrázků. Rozhodně doporučuji přečíst.

Obrázek: www.nerdi.cz

Vít Jurkovič, 6.B

Z MIKULÁŠOVA RUKÁVU

ČERTÍKOVA NÁVŠTĚVA V NEBI

Čertíka to v pekle nebaví,
prý je tam málo zábavy,
s hodnými dětmi by si hrál
a zlobivé do pytle bral.

Mikuláš řekl, že se přidá,
jen anděla je ještě třeba,
čertík skočil do nebička
pozeptat se andělíčka:
Půjdeš s námi na zem?
Dárky dětem vezmem,
hodným jemné sladkosti,
pro zlobivé máme kosti.

Zvonek, berlu, řetěz bereme,
zklamat děti přece nechceme.

Jakub Perna, 5.B

MIKULÁŠSKÉ SVÁTKY

Přišel k nám Mikuláš a čert,
to je pravda, žádný žert!
Za ním anděl s dárky v koši,
hned tu stojí dívky, hoši.
Přinesli vánoční pohodu,
Mikuláš nabízí dohodu:
že když zlobit nebudeme,
dárečky vždy dostaneme.

Lukáš Maňák, 5.B

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA

V době mikulášské nadílky,
potkáváme andílky.
I ty čerty rohatý,
co nám šlapou na paty.
Mikuláš čte ze své knihy,
jestli děti nezlobily.
Hodným dává sladkosti,
a kapičku moudrosti.

*Denisa Bohdálková
a Helena Jahodová, 5.B*

ANDÍLKOVA KŘIDÝLKA

Přišel k nám Mikuláš,
snědl nám buřtguláš.
Mikuláši, kde máš andílka?
A co takhle nadílka?
Mikuláš je hlava chytrá,
před větrem ho chrání mitra.
Rozzlobil se na andílka,
vrhl se mu na křidýlka.
Peří všude lítalo,
na krajinu padalo.
Děti k andělíčku spěchaly,
dobrý nápad dostaly,
křidýlka mu slepily,
společně se napili.
Andílka se ujaly,
postýlku mu ustlaly.

*Sára Mlčochová
a Michaela Plechlová, 4.B*

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA

Když k nám přijde čert,
není to žádný žert.
A s ním chodí Mikuláš,
k nám zastaví se na guláš.
Krásný malý andílek,
přinesl hodně nadílek.
Když v postýlkách se zachumláme,
bříška plná dobrot máme.

*Kristýna Jašová
a Veronika Křivánková, 4.B*

HODNÝ CHLAPEČEK

Mikuláš je blíž a blíž,
máme dobrot plnou spíž.
Budeme se smát,
ve sněhu si hrát.
Mikulášský den,
to je dětský sen.
Čerti těch se děti bojí,
s otevřenou pusou stojí.

Andílek sladkosti dá,
dítě ho pak rádo má.
Mikuláš čte v knize hříchů,
trestá závist, zlost i pýchu.
Toho, kdo moc nezlobil,
Mikuláš hezky odměnil.

*Dominika Křížová
a Eliška Rientová, 4.B*

MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA

Slyším řetěz, slyším dupot,
na ulici velký hukot.
Slyším zvonek u dveří,
máma tomu nevěří,
že jdou praví čerti k nám,
copak já jim zazpívám?

Anděl nese nadílku
pro tatínka, maminku.
Mikuláš jde s knihou hříchů,
co tam je, to není k smíchu.
Brzy vejdou domů k nám,
sladkosti si vychutnám.

*Klára Svobodová a
Gabriela Bartoňková, 5.B*

Obrázky: Sára Holešovská, 8.B,
Kamila Antošová, 8.B, Lenka Prokešová, 8.B

MOŽNÁ SE VÁM UŽ TAKÉ STALO, ŽE ...

Možná se vám už také stalo, že jste měli hrát na vystoupení, ale zmrzly vám prsty. Mně se to stalo minulý rok o Vánocích.

Byl první sníh a já jsem asi hodinu před začátkem vystoupení sáňkovala. Byla to velká zábava. Když jsem ale zjistila, že bych už měla vystupovat, zděsila jsem se. Nevěděla jsem, co mám dělat. Mám jít domů? Nebo mám jít na vystoupení a omluvit se? Nakonec jsem zvolila první variantu. Utíkala jsem domů, rychle se převlékla a vzala noty.

Velmi mě studily prsty. Tak jsem si je šla ohřát teplou vodou. Začaly mě bolet. Řekla jsem si, že radši než abych udělala ostudu na vystoupení, tak si to zahraji doma. Sáhla jsem na klaviaturu a začala jsem plakat. Prsty bolely tak moc, až jsem si řekla, že to radši řeknu mamce. Ale ta nebyla doma. Rychle jsem tedy utíkala na vystoupení. Přišla jsem asi dvě minuty před začátkem. Jenže jsem prsty vůbec necítila, a když jsem uslyšela, že mám jít hrát, začala jsem znovu plakat.

Paní učitelka se mě zeptala, proč pláču, a já sem jí řekla důvod. Tak paní učitelka řekla, že hrát nemusím. Byla jsem ráda. Ten den jsem prsty nemohla pohnout až do večera. Naštěstí, když jsem se ráno vzbudila, tak jsem žádnou bolest necítila. Ale stejně mám doteď výčitky svědomí a sáňkovat před vystoupením už nikdy nebudu. Zítra mě zase čeká vánoční vystoupení, a tak doufám, že nebude padat sníh. Letos by to ale bylo horší, protože hrají se sestrou čtyřručně. Zahrát sama by to asi nemohla.

Radši tu teď nebudu přemýšlet o budoucnosti. Na závěr bych chtěla říct jenom to, že se nevyplatí sáňkovat před vystoupením, ani když hrát nechcete. Je to totiž docela bolestivé a učitelé si z vás budou dělat legraci, že jste začali na vystoupení brečet. Prostě se to nevyplatí.

Lucie Svobodová, 8.A

Možná se vám už také stalo, že očekáváte událost, o které si myslíte, že vás nemůže překvapit, ale ta se však změní v nečekaný a zajímavý zážitek. Mně se to přihodilo v letošním létě.

Každé léto jezdím na tábor Smrk. Za tu dlouhou dobu se znám dobře se všemi vedoucími a také s ostatními kamarády. My, starší děti z vyšších oddílů, bereme vedoucí spíš jako větší kamarády než jako dospělé. Okolí tábora všichni velmi dobře známe. Tábor leží u rybníka Přibyl, dále je obklopen loukou a lesem, vedou k němu dvě příjezdové cesty. Náš tábor nám umožňuje dělat spoustu zajímavých činností jako je například stezka odvahy.

V minulosti byla stezka odvahy vždy zajímavá a napínavá, protože naši vedoucí se snažili být vždy originální. Vymýšleli masky a všechny postavy vypadaly přesvědčivě.

Tak jako každý rok nastal den, kdy se měla uskutečnit stezka odvahy. Já i moji kamarádi z nejstaršího oddílu jsme si mysleli, že už nás nic nepřekvapí, a tak jsme očekávali téměř stejný průběh jako každý rok. Vedoucí si však nechali nastoupit pouze nižší oddíly a nás jako by si nevšimli. Když všichni odešli a po nás stále nikdo nic nechtěl, tak jsme znejistili.

Začali jsme tušit, že s námi mají vedoucí jiné úmysly. Čas se začal zvláště vléct a byli jsme čím dál tím víc napnutí. Po chvíli nás jeden z vedoucích zavolal a řekl nám, ať se rozdělíme do skupin po pěti a přemístíme se k velké dodávce se zatemněnými okny. Nastoupili jsme do ní. Vedoucí, který ji řídil, se s námi několikrát otočil tak, abychom nevěděli, kam jedeme. Po zhruba čtvrt hodině cesty nás vysadil postupně po skupinách v různých částech lesa. Neměli jsme ani tušení, kde jsme. Každá skupina dostala do ruky mapu a informaci, kde je sever.

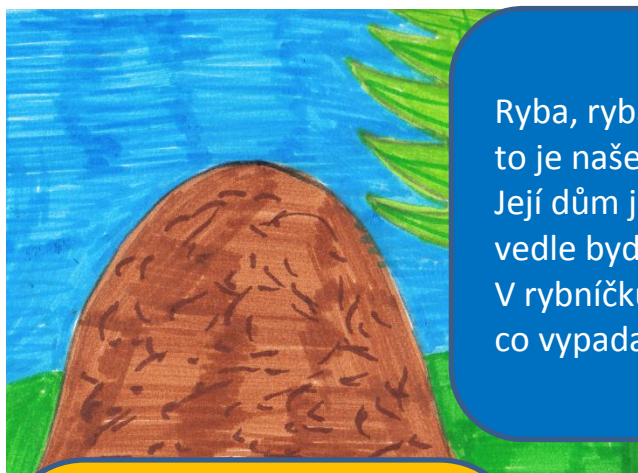
Naším úkolem bylo dostat se co nejrychleji do tábora. Cesta byly vzrušující a strašidelná. Občas jsme zaslechli nějaké divoké zvíře. Za chvíli jsme přišli k označené cyklostezce a k vlakovým kolejím, které nám pomohly najít cestu. V táboře nás pak všichni přivítali a paní kuchařka nám nachystala druhou večeři.

I když jsme čekali, že stezka odvahy bude rutinní záležitost, překvapila nás a zapsala se do naší paměti jako jeden z nejlepších zážitků z tábora.

Stella Ferencová, 8.B

Obrázky: klipart

OBYDLÍ ZVÍŘÁTEK

RYBNÍČEK

Ryba, ryba, rybička,
to je naše ploutvička.
Její dům je rybníček,
vedle bydlí Rákosníček.
V rybníčku má kamínky,
co vypadají jak rubínky.

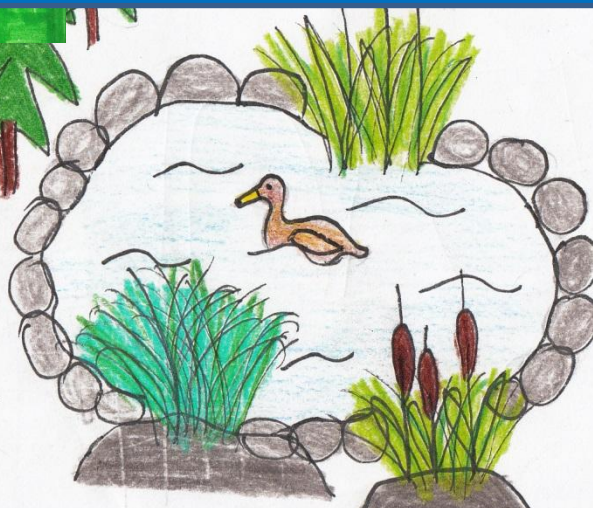
Když zasvítl sluníčko,
hraje si tam s perličkou.
Až zapadne sluníčko,
tak se vyspí maličko.

Eliška Sázavská a Martin Wanke, 4.B

MRAVENIŠTĚ

Stojí domek z jehličí
tam, kde vítr nefičí,
stojí mezi stromy v lese
uvnitř hemžení jak na plese.
Tanečníci jsou tu malí,
ale života si užívají.

*Dominika Křížová
a Eliška Rientová, 4.B*

Obrázky: Markéta Jašová, 8.B, Lenka Prokešová, 8.B

ZAPOMENUTÁ POVÍDKA

Letos budeme ve Školní revui postupně uveřejňovat povídky loňských deváťáček, které měly vyjít někde jinde, ale z toho sešlo a myslím si, že by bylo škoda, kdyby si je nemohl přečíst ještě někdo další. Vznikly na téma „Tehdy se mi to zdálo jako docela dobrý nápad“ a každá z autorek se s úkolem vypořádala po svém, ale jistě zajímavě. První z povídek napsala vám jistě známá zasloužilá redaktorka Linda Koshi a přenesse vás časem do minulosti – do období první světové války.

Vlasta Sokolová

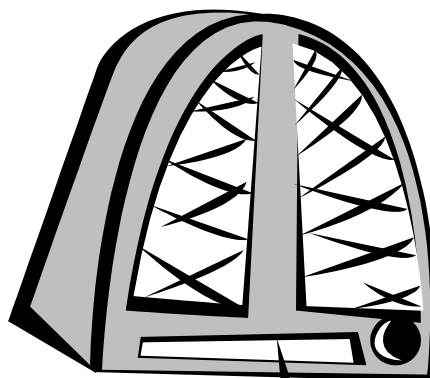
ŽIVOT JE BOJ

Ležím tiše v posteli oblečený v bílém nemocničním hábitu a koukám na dveře, které co nevidět rozrazí sestra s mou ranní dávkou léků. V mysli vzpomínám na krásné chvíle před válkou – před třemi lety. Tehdy mi život připadal jednoduchý a zábavný. Jazyk mi zalila hořkost nad vlastní hloupostí. Nechce se mi čekat na sestru, musím spát. Oči se mi zase pomalu zavírají, jak upadám do stále hlubšího spánku.

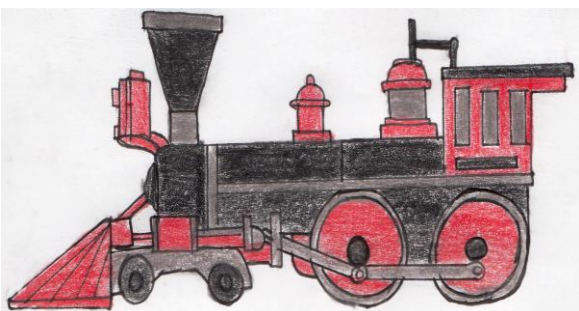
Už nevnímám zápach dezinfekce ani přítomnost dvou postarších mužů, s nimiž pokoj sdílím. Vidím sebe. Mladého, sotva osmnáctiletého klučinu, sedícího ve staré školní lavici vzadu u okna, jak si nepřítomně čmárám do deníčku a do paměti si vtiskávám obrázky Janiných dlouhých havraních vlasů, tmavohnědých očí i rysů jejího dokonalého obličeje.

Jak jen jí to řeknu? Jak jí oznámím své rozhodnutí jít se bit za svoji vlast? Rozhodnutí opustit ji, svou rodinu, přátele, celý svůj dosavadní život a riskovat její lásku i vlastní krk.

Plakala. Dlouho. Nejen ona. Plakali jsme oba. Byl to náš poslední společný večer před dlouhým odloučením.

Kulisou a zároveň rozptýlením nám bylo staré rádio, v němž hlasatel hlubokým, mužným hlasem podával poslední zprávy o zítřejším odjezdu budoucích vojáků. Seděli jsme a tiše si povídali. Smáli jsme se jakoby nic, ale oba jsme se v duchu loučili se svou druhou polovičkou. Věděl jsem, že tu na mě nebude věrně čekat, na to byla příliš krásná a mladá. I ona to věděla. Náhle se ozvalo odbíjení hodin. Obě hodinové ručičky dosáhly dvanáctky. Půlnoc. Jana mi věnovala poslední polibek, poslední úsměv, poslední objetí a odešla. Navždy.

Na nádraží jsem dorazil poněkud brzy. Vlak byl ještě prázdný. Jen venku stálo několik kluků přibližně stejně starých jako já, pevně svírajících v náruči své dívky. Tichý déšť, dopadající na dlažební kostky, doplňoval vzlyky a slova loučení. Stál jsem tam s rukama zabořenýma hluboko v kapsách a sledoval ten výjev jako vystřižený z romantického filmu. Byla mi zima a smutno.

V momentě, kdy jsem chtěl nastoupit do vlaku, mě kdosi popadl za ramena. Za mnou stálo pět mých spolužáků. Taky jdou na vojnu. Do vlaku jsme nastoupili společně a po chvíli už jsme se řítili neznámo kam. Chlapec s kytarou vesele hrál táborové písně. Všichni jsme se smáli, zpívali, užívali jsme si několika posledních hodin klidu.

Vešel jsem do prvního stanu, oblečený ve svých staronových maskáčích a flanelové košili. Polodlouhé blondáté vlasy mi padaly do očí. Byl jsem stále ještě naivní mladý kluk. Z posledního stanu jsem však vyšel jako voják. Jako muž. Ostříhaný, prohlídnutý, s injekcí proti tetanu, v bagančatech. Velitel nás přivítal krátkým proslovem. Poté nás odvedli do kasáren. Na posteli už na nás čekaly ledabyly poskládané uniformy a pytle na civilní oblečení.

Po zbytek dne jsme měli volno, takže jsme běhali po kasárnách a ve snaze získat svoji velikost si mezi sebou vyměňovali kalhoty i košile. Další den začínal výcvik.

Od budíčku až do večerky nás denně pořádně proháněli. Nejdříve si potřebovali ověřit naši fyzickou zdatnost, s čímž jsem neměl žádný problém. Mimochodem – nejlepší ze všech nováčků. Následovaly základy pořadové přípravy, něco o střelbě, rozložení a opětovném složení zbraně, maskování a taktice při přesunu.

Další dny, týdny i měsíce probíhaly téměř stejně. Jen styl výcviku se lišil. Několik týdnů před jeho koncem si velitel nechal nastoupit celý útvar. Ve čtyři ráno. Přestože většina z nás měla na sobě jen trenky a kanady, stáli jsme hrdě napřímení a předpisově salutovali. Pozorně jsme sledovali velitelův rozrušený výraz. Pevným, ale naléhavým hlasem hlásil poplach. Němci ostřelovali nedaleké vojenské učiliště. Rozeběhli jsme se zpátky na pokoje, sbalili základní výbavu, vyfasovali zbraně a část z nás vyrazila na pomoc přeživším.

Do té doby jsem nikdy neviděl mrtvého. Teď přede mnou v troskách staré budovy ležela spousta mrtvých. Většina z nich byly děti. Podíval jsem se na svých pět kamarádů a poprvé pomyslel na to, že můžeme opravdu umřít. Už nejsme v bezpečí tábora. Mrtvé jsme uložili do společného hrobu a pomodlili se, aby jejich duše dosáhly klidu. Na víc nebyl čas.

Zranění byli odvezeni do nejbližší nemocnice. Večer jsme se museli všichni hlásit zpět u útvaru.

Bojiště. Ve válečných filmech znamená vzrušení z očekávání – či krev asi nasákne? Pro vojáka je to však jen prázdný prostor, na němž každou chvíli umírá další jeho přítel. Velitel mě prohlásil za velitele tankistů. Prý jsem měl talent. Já se ale hrdý necítím. Jak bych mohl? Zbaběle jsem se schovával pod pancířem toho tmavozeleného monstra, zatímco mí přátelé venku umírali.

Po několika dnech nám hlavy padaly únavou. Na noc sice boje většinou utichaly, ale copak se v téhle situaci dalo spát? Těžko. Místo spánku jsem plánoval další postup. Bojovali jsme vším, co jsme měli. Celým tělem i duší jsme se odvážně bili za svou zem a nakonec naše snaha nepřišla vniveč.

Tento střet byl pro nás vítězným, ale rozhodně to nebyla radost, co nás naplňovalo, když jsme zapisovali jména mrtvých. Jména všech mých pěti kamarádů byla mezi nimi. Jen já jsem z naší šestice tuto bitvu přežil...

Tehdy ve vlaku jsme si slíbili, že se vrátíme domů společně – živí. Jako nerozluční bratři. Zradil jsem. Nebyl jsem s nimi, když mne nejvíce potřebovali. Nedokázal jsem je zachránit.

Panty dveří zavrzaly a dovnitř tiše vešla mladá tmavovlasá žena. V náručí cosi držela. Pevně si to tiskla na prsa. Teprve po chvíli, když jsem konečně pořádně rozlepil oči, jsem si všiml, že ona věc je dítě. Jana se přišla podívat na mě, na svého bývalého přítele, balancujícího nad propastí mezi životem a smrtí, jen aby mi ukázala jak je beze mě šťastná, jak milé gesto. V duchu jsem se usmál. Alespoň někdo je šťastný. Díra po průstřelu, který jsem si sám způsobil, mě začala strašně pálit. Jana si sedla vedle mě.

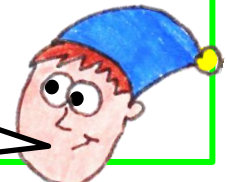
„Přivedla jsem ti ukázat naši dceru,“ řekla.

Dech se mi zatajil. Do očí mi vyhrkly slzy. Koukal jsem se dvouapůlleté dívence do maceškovitých očí a myslel, že se v nich utopím. Ten pár láskyplných očí mě zachránil. Dal mi novou vůli žít. Když jsem se pokusil o tu sebevraždu, myslel jsem, že mi nezbylo nic. Ale ony tu na mě celé tři roky čekaly. V jedné vteřině jsem získal vše, co jen si muž může přát. Plakal jsem. I Jana plakala. Tentokrát však štěstím.

Linda Koshi, loňská 9.A

Obrázky: Lenka Prokešová, 8.B, www.vhu.cz,
klipart

Já nevím jak vy,
ale mně i slza
ukápla...

VLASTIVĚDNÝ KVÍZ

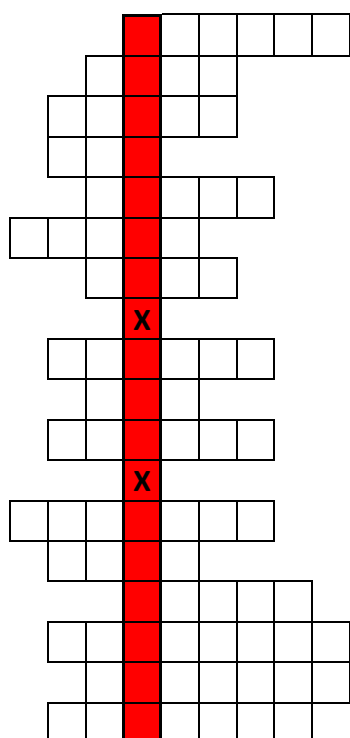
1. Jak se nazývá nejmohutnější vodopád Evropy?
 - a) Dettifoss
 - b) Viktoriin
 - c) Niagarský
2. Kde se nachází Tower Bridge?
 - a) ve Francii
 - b) v Londýně
 - c) v Turecku
3. Kde se nachází Louvre?
 - a) v Paříži
 - b) v Berlíně
 - c) v Římě
4. Kde se nachází chrám Vasila Blaženého?
 - a) v Praze
 - b) v Londýně
 - c) v Moskvě
5. Kde se nachází Braniborská brána?
 - a) v Athénách
 - b) v Berlíně
 - c) v Bratislavě
6. Kde se nachází nejvyšší hora Slovenska?
 - a) ve Vysokých Tatrách
 - b) na Velké Fatře
 - c) v Roháčích
7. Jak se nazývá náš největší rybník?
 - a) Svět
 - b) Bezdrev
 - c) Rožmberk
8. Kolik má EU členských států?
 - a) 30
 - b) 28
 - c) 37
9. Kde se nachází Severní mys?
 - a) v Severní Americe
 - b) v Norsku
 - c) ve Finsku
10. Kde se nachází Štrbské pleso?
 - a) v Krkonoších
 - b) v Alpách
 - c) ve Vysokých Tatrách

Gabriela Bartoňková
a Klára Svobodová, 5.B

Gabriela Bartoňková, 5.B, Klára Svobodová, 5.B

PRO CHYTRÉ HLAVIČKY

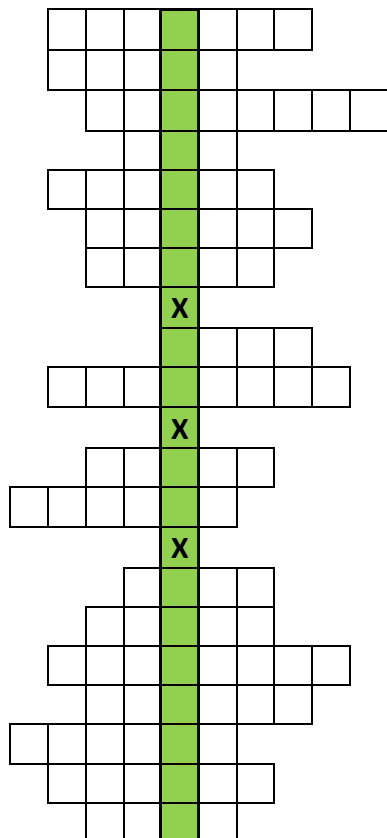
Kunovitá šelma
Bezhrbý velbloud
Lesní paroháč
Drobný hlodavec
Naše největší ryba
Náš jedovatý had
Prase

Na rodičovském sdružení:
„Zlepšil se můj syn?“
„Ale jistě, již daleko lépe...“
(viz tajenka).

Hlučná opice
Okrasný pták
Plaz s nohama

Lidoop
Nejtěžší suchozemec
Šplhavý pták
Největší hlodavec
Kanec
Dravá velryba

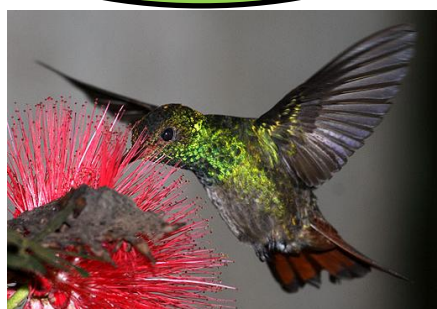
Hrabavý pták
Mládě africké šelmy
Bodlinaté zvíře
První ochočené zvíře
Had škrtič
Kurovitý lesní pták
Mrchožrout

Před školou stojí značka:
„Pozor! Nepřejedte děti.“
Pod ní dopsáno: „...!“ (viz
tajenka).

Noční pták
Kořist lvů

Černobílý medvěd
Australský vačnatec

Americká kočkovitá šelma
Lovec myší
Nejlehčí pták
Dravá sladkovodní ryba
Beran
Mořský zabiják
Hýkavý lichokopytník

Nápověda: kapybara, tetřev

Vlasta Sokolová

Foto: www.naturfoto.cz, www.relax.lidovky.cz

TROUBOVÉ MEZI NÁMI

TROUBA Č. 1

Jeden pouliční gang vrazil do obchodu. Všichni nervózně mávali pistolí a první z nich hulákal na vyděšeného prodavače: „Nikdo ani hnout!“ Když se pohnul jeho parťák, kamarád jej bez milosti zastřelil.

TROUBA Č. 2

Do malého koloniálu vešel mladý muž, namířil na starého prodavače brokovnici s upilovanou hlavní a řekl si o všechny peníze z pokladny. Když mu prodavač peníze do tašky vložil, lupič zahlédl za jeho zády láhev skotské a dostal na ni chuť. Stařík mu však skotskou odmítl vydat s tím, že mladíkovi ještě není osmnáct. Lupič řekl, že mu osmnáct bylo už dávno, ale prodavač opakoval, že mu nevěří. Rozčilený mladík sáhl do kapsy pro řidičák a vrazil ho prodavači před oči. „Tady si to přečti, dědku! Mně už bude dvacet!“ řval na prodavače. Starý pán si pečlivě ověřil, zda bandita mluví pravdu, potom sáhl za sebe a láhev skotské změnila majitele. Hned nato mladík uprchl. Prodavač okamžitě zatelefonoval na policii a oznámil jim jméno a bydliště pachatele. Lupič byl zatčen o dvě hodiny později.

TROUBA Č. 3

Jeden chlapík si chtěl lacino obstarat nějaké pití. Usoudil, že nejrychlejší bude, když velkým kamenem, který ležel pod chodníkem, rozbije výlohu obchodu s lihovinami, vezme první láhev a uteče. Jak se rozhodl, tak učinil. Zvedl šutr a mrštíł jej do výkladu. Kámen se však odrazil, udeřil muže do hlavy a ten v bezvědomí padnul na zem. Výloha byla totiž z plexiskla. K chlápkově smůle byla navíc celá příhoda zaznamenána videokamerou.

TROUBA Č. 4

Při studiu medicíny pracuji na částečný úvazek v poradně toxikologického střediska. Nedávno volala nějaká žena, že přistihla dcerku při požívání mravenců. Slušně jsem jí odvětil, že mravenci nemůžou její holčičce nijak ublížit, takže s ní do špitálu jezdit nemusí. Dáma se uklidnila a před rozloučením mi prozradila, že pro jistotu dala své holčičce vypít prostředek pro hubení mravenců. „Volejte záchranku! Okamžitě!“ zařval jsem do telefonu.

DENÍK IDEALISTY

15. srpna

Konečně jsem sehnal vytoužený domek v Krkonoších a prodal nehezky panelákový byt ve špinavé Praze. Plním si svůj sen.

12. října

Přestěhovali jsme se do našeho vysněného domu v Krkonoších. Bože, jak je zde krásně!!! Už se nemůžu dočkat, až majestátné horské vrcholy pokryje sníh. Kolem prostorného domu máme nádhernou zahradu.

20. října

Krkonoše jsou tím nejkrásnějším místem na zemi. Podnikli jsme malý výlet do okolí a viděli jsme několik jelenů a zajíců. Jak byli nádherní! Zdá se mi, že jelen je jedno z nejúžasnějších zvířat na zemi. A ti zajíci tak krásně panáčkovali! Brzy však začne lovecká sezóna. Nechápu, jak někdo může zabít něco tak nádherného. Doufám, že už brzy začne sněžit.

20. listopadu

Minulou noc krásně sněžilo. Probudil jsem se a vše bylo pod jiskřivou sněžnou pokrývkou. Krása jak na vánočním pohledu. Proházel jsem příjezdovou cestu, cestičky okolo domku a uspořádali jsme rodinnou koulovačku. Potom projel sněžný pluh a musel jsem znovu proházet příjezdovou cestu. Prostě to tady miluji.

25. listopadu

Minulou noc připadl další bílý sníh. Sněžný pluh zopakoval žertík s příjezdovou cestou. Nevadí, během chvilky jsem ji znovu proházel, přestože to pěkně udusal.

2. prosince

Další sníh napadl minulou noc. Kvůli zapadané cestě jsem se nedostal do práce. Jsem úplně vyčerpán prohazováním. Debilní sněžnej pluh! Navíc přijel až v poledne.

3. prosince

Opět sníh... zase jsem se nedostal do práce. Jsem úplně vyčerpán prohazováním. Ten blbej pluh se ani neukázal.

4. prosince

Konečně přijel ten zavšivenej pluh a nechal mi na příjezdové cestě nákladák toho bílého hnusu.

7. prosince

Včera napadlo ještě víc toho blbého sněhu. Mám na ruku puchýře od lopaty. Jsem přesvědčený, že sněžnej pluh čeká někde za rohem, dokud neproházím cestu. Neřád jeden.

10. prosince

Sypač posypal cestu škvárou, konečně se dá jezdit. Nechápu ale, že s ní tak šetřil.

15. prosince

Ti mizerní zajíci nám ožrali všechny stromky na zahrádce.

ZÁBAVA

25. prosince

Tak tedy veselé Vánoce. Včera napadlo ještě víc toho hnusného sněhu. Jestli jednou dostanu do ruky toho zmetka, co řídí ten sněžnej pluh, tak ho přerazím! Nechápu, proč prostě na tu silnici nenasypou víc soli, aby rozpustila všecek ten humus.

27. prosince

Zase napadl vagón sněhu. Už tři dny jsem nevystrčil nos s výjimkou prohazování příjezdové cesty pokaždé, když projel pluh. Nakonec i pluh uvázl v závěji a řidič si přišel vypůjčit moji lopatu. Řekl jsem mu, že jsem jich už zlámal šest, když jsem prohazoval zahrnutou příjezdovou cestu, a pak jsem ho začal mlátit tou sedmou, až se dal na útěk.

28. prosince

Konečně jsem se dostal z baráku. Odstranil jsem ten bílý humus a vydal se do obchodu pro nějaké jídlo. Při zpáteční cestě mi vběhl do cesty jelen a už se to nedalo ubrzdít. Mám škodu na autě za 50 tisíc. Ty bestie by měli postřílet. Nevím, proč je ti lovci nevymlátili během sezóny všechny.

10. března

Odvezl jsem auto do servisu ve městě. Člověk by nevěřil, jak může za jednu zimu zrezivět od těch pitomých solí, co s nimi ti neřádi sypou tu silnici.

15. března

Uklízím haldy škváry, které mi tu zanechal ten hnusnej sypač.

12. dubna

Odstěhoval jsem se zpátky do Prahy. Bydlíme v útulném panelákovém bytečku. Teď teprve vidím, jak je to nádherné město. Nechápu, jak někdo může žít v takovém zapadákově, jako jsou Krkonoše...

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Lyžařský instruktor poučuje začátečníky: „Kurz lyžování se skládá ze tří částí. První – připínání lyží, druhá – jízda dolů a třetí – chůze o berlích.“

Ptá se lyžař: „Je pravda, že sjezd z toho kopce je hrozně nebezpečný?“
„To je kec, všichni se rozplácnou až dole!“

Manželka za volantem: „To je ale chumelenice, že není vidět ani na krok.“

Manžel: „Když si sundáš ten igelit z předního okna, třeba se vyčásí.“

„Tati, už mě to sáňkování nebaví.“

„Ale synu, jsi na čerstvém vzduchu, nenaříkej a vytáhni mě zase na kopec!“

REDAKCE

Školní revue uspěla v soutěži – Patrik Litschmann, 9.tř., Barbora Chmelová, 9.tř., Kristýna Dostálová, 9.tř.
Další LiStOVÁNÍ – Michaela Bartoňková a Lucie Svobodová, 8.A, Šimon Prudil, 5.B, Markéta Prudilová, 6.B
Zapojili jsme se do projektu Krokus – Eva Sázková

Děti hrají dětem – Vlasta Sokolová

Cesta do pravěku – Terezie Vašulínová, 6:B

Pátáci v Jezírku – Gabriela Bartoňková a Klára Svobodová 5.B

Den Komety – Vít Švestka, 7.tř.

Návštěva adventní Vídně – Michaela Bartoňková, 8.A

Mikulášská nadílka – Anežka Vašulínová, 9.tř., Vlasta Sokolová

Vyrábím, vyrábíš, vyrábíme – Markéta Jašová, 8.B

Strom splněných přání – Barbora Chmelová, 9.Tř.

Projektové dny v učilišti – Stella Ferencová, 8.B, Michaela Bartoňková, 8.A

Sportovní okénko – Jakub Vašulín, 9.tř., Jan Švestka, 9.tř.

Kronika devátáků – žáci 9.tř.

Rozhovor s paní učitelkou Daleckou – Lucie Svobodová a Michaela Bartoňková, 8.A

Rozhovor s Lukášem Hejlíkem – Kristýna Dostálová, Barbora Chmelová a Eliška Benešová, 9.tř.

Znáte svoji školu? – Jan Švestka, 9.tř.

Holky versus kluci – Jakub Chmel, 9.tř., Vlasta Sokolová

TGM neboli Tomáš Garrigue Masaryk – Vít Švestka, 7.tř.

Naše tipy na dobré knihy – Barbora Chmelová, 9.tř., Vítězslav Jurkovič, 6.B

Z Mikulášova rukávu – žáci 4.B a 5.B

Možná se vám už také stalo, že... – Lucie Svobodová, 8.A, Stella Ferencová, 8.B

Obydlí zvířat – žáci 4.B

Zapomenutá povídka – Linda Koshi, loňská 9.A

Vlastivědný kvíz – Gabriela Bartoňková a Klára Svobodová 5.B

Pro chytré hlavičky – Stella Ferencová, 8.B

Život s mouly 2 – Patrik Litschmann, 9.tř.

Deník idealisty – Vlasta Sokolová

Pár vtipů na závěr – Vlasta Sokolová

Obálka – Eliška Benešová, Vlasta Sokolová, foto: Aleš Kadlec, Vlasta Sokolová

Konzultant: Blanka Dalecká

Překlepy – skřítek Střelík

ŘEŠENÍ

Otázka na str. 26:

a) Jitka Čvančarová b) Tereza Voříšková, c) Táňa Pauhofová

Vlastivědný kvíz, str.40:

Správné odpovědi: 1.a), 2.b), 3.a), 4.c), 5.b), 6.a), 7.c), 8.b), 9.b), 10.c), správná odpověď= 1 bod

Hodnocení:

0-4 bodů – Dávej v hodinách pozor, moc toho neumíš!!!

5-7 bodů – Hmm, dobrý ale něco tomu chybí, nemyslíš???

8-10 bodů – Úžasné, ty už jsi všude byl/a???

Tajenky křížovek, str.41:

... falšovat váš podpis.

... Počkejte si na učitele!

Zima

Padá, padá, padá sníh, povezu se na saních,
Povezu se z kopečka, narazím do stromečka.
Když už snížek, roztaje tak už potom netaje.

kAk a awi

Básnička z časopisu Zlatíčka ze Zlatých Hor

Příště

*** Co se dělo na lyžáku *** Polonéza na školním plese ***

*** Rozhovor s hercem Martinem Havelkou ***

*** Zapomenutá povídka II *** Valentýnská diskotéka ***